

Giới thiệu Con Đường Hạnh Phúc

Truyện Con Đường Hạnh Phúc của tác giả Hoa Tím Dại là một câu chuyện thuộc thể loại truyện teen tình cảm, chuyện tình của anh và cô là hai sự khác biệt về tính cách.

Sự rung động của trái tim đã gắn kết họ. Chỉ cần nắm tay nhau chúng ta đi hết con đường. Dù đích đến là thiên đường nó vẫn là con đường của hai ta. Anh thật sự yêu cô ấy. Cô ấy thanh khiết, nhẹ nhàng, thấu hiểu anh bất cứ lúc nào. hơn nữa chúng ta không thể đến với nhau đâu, chúng ta ở hai thế giới khác nhau. Xin em đừng làm cô ấy đau khổ, cô ấy xem em như bạn thân nhất của mình.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: 1

-Ông vì người đàn bà đó mà bỏ rơi mẹ con tôi sao?_Người phụ nữ lên tiếng

-Tôi xin lỗi. Con tôi sẽ nuôi, vẫn cho nó gặp bà, hàng tháng tôi cũng sẽ cấp tiền cho bà._Tiếng người đàn ông nhẹ giọng.

-Hoàng Chính Hải tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho ông, mãi mãi không bao giờ tha thứ cho ông...._Người phụ nữ hét lên

Bà ta biến mất trong làn khói trắng.

-Bích Diệu... Bích diệu....

Ông ta hét lên, tỉnh lại, mở mắt ra nhìn lại xung quanh

-Thì ra chỉ là mơ. Đã 17 năm rồi sao bà vẫn chưa tha cho tôi.

Sáng hôm sau ở một ngôi nhà nhỏ.

-Chúc ba, mẹ một buổi sáng vui vẻ_nhỏ lên tiếng

-hôm nay là ngày đầu tiên đến trường con đừng nên đi trễ.

-Vâng ạ! Con đang rất chờ đợi đây_nhỏ vừa ăn vừa nói

-Có cần ba đưa con đến trường không?

-Ba à! Con lớn rồi mà, tự con có thể đi đến trường được.

-Nếu như con lớn rồi thì sao có thể vừa ăn vừa nói như vậy chứ?_Mẹ nhỏ vừa nói vừa đưa ly sữa cho nhỏ._Con uống đi rồi đi học.

Nhỏ vừa uống sữa vừa cầm chiếc cặp, uống xong nhỏ lập tức mang cặp vào.

-thưa ba mẹ con đi học đây!

Vừa nói xong là nhỏ chạy vụt ra ngoài.Cầm cái bản đồ trên tay mà nhỏ cứ thì thầm mãi

-từ nhà mình đến trường chỉ có 15' sao mình đi mãi mà không thấy trường đâu nhỉ?

Nhỏ quyết định sang bên kia đường để hỏi đường. Vừa mới bước sang 1 chiếc xe hơi sang trọng đi tới....âm...kít....Những tiếng động vang trời liên tiếp kêu lên. Người tài xế chạy ra chỗ nhỏ.

-cháu không sao chứ?

Nhỏ lúc này vẫn còn nằm 1 đồng dưới đất.Một phản xạ tự nhiên nhỏ đưa tay chạm lên sợi dây chuyền cò 4 lá

-May quá nó vẫn không sao.

-Cháu có sao không vậy?

-không có gì đâu chú !

Chú tài xế đỡ nhỏ dậy. giờ nhỏ mới phát hiện chân mình bị chảy máu rất nhiều, nhỏ cứ cà nhấc mà đứng dậy.

-cháu xin lỗi vì va vào xe của chú nhưng chú có thể chỉ giúp cháu đường đến học viên HT không ạ?

-cháu học ở đó à?

-vâng ạ.

Chú tài xế bước gần đến xe nói gì đó với người trong xe. Rồi ông bước lại gần nhỏ

-Cháu lên xe đi chú sẽ chở cháu đến trường.

-Nhưng mà như vậy thì...

-Không sao đâu cháu lên đi không thì trễ học đấy

Chú tài xế đỡ nhỏ lên xe. Nhỏ không chú ý đến người ngồi kế bên mình cho lắm. Từ từ tháo cặp xuống nhỏ lấy bông lau vết máu.

-Con gái thời nay ghê thật đấy.

Nhỏ ngạc nhiên quay lên nhìn hấn rất thân nhiên và buông ra 1 câu hỏi:

-Như thế nào gọi là ghê? _rồi tiếp tục quay xuống lau vết thương.

-Cô không biết sao còn hỏi?

-Xin lỗi đầu óc tôi ngây thơ không thể hiểu được ý anh nói.

-Xem ra cô ngây thơ quá đấy

-Hiểu sao cũng được! nói đi tôi ghê chỗ nào ?

-lũ con gái thấy trai đẹp trai giỏi thì giả vờ đụng xe rồi ăn vạ! như vậy đủ chưa nhi tiểu thư ngây thơ?

-anh... anh

Nhỏ đưa tay chỉ thẳng lên mặt của hấn ngay lập tức hấn đẩy tay nhỏ ra

--anh gì mà anh?

-tôi cho anh biết cái hạng người như anh không đáng để tôi ngồi chung xe. Gì chứ? đẹp trai, tài giỏi nghe mà mắc ói. Còn nữa, ngồi chung xe với kẻ đại đại nỏ đại đại lự đạn như anh chỉ làm cho tôi mau banh xác thôi _Nhỏ nói 1 hồi không dừng

-Dừng. Cô nói đủ chưa vậy?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: 2

Chưa đâu, anh nghe cho rõ nè! con gái sinh ra không phải sinh con trai muốn nghĩ gì thì nghĩ đâu. Không biết anh nghĩ thế nào chứ thật ra trước lúc sinh anh ra thì mẹ anh cũng là con gái đấy, thiệt là vô phúc vì sinh ra đứa con trai đại đại nỏ nỏ như anh đấy.

-Cô....cô....

Hấn lấy tay chỉ thẳng vào mặt nhỏ một hành động hết sức quen thuộc nhỏ hất tay của hấn ra

-Cô gì mà cô? tôi không có đại mà mới sáng sớm lại đi đo đường cho anh xem đâu.

-Ai mà biết được cô đang nghĩ gì trong đầu? Mẹ tôi là người rất tuyệt vời, là con gái bà nhất định phải hơn xa cô rồi.

Hắn vừa nói xong nhỏ liền lấy trong ví ra một cái thẻ đưa vào tay hắn.

-Hừm... cô còn nói không phải cố ý sao? giờ còn đưa cả thư tình cho tôi. tôi chưa bao giờ thấy người con gái nào trơ trẽn như cô đấy!

Nhỏ lại tiếp tục lấy một cái thẻ nữa bỏ vào tay hắn.Đột nhiên xe dừng lại quá nhanh, cả hai đang ngồi đối diện va đầu vào nhau một cái bốp rồi ôm đầu
Lần này cả 2 cùng đồng thanh kêu lên

-Chú à.....

-Chú xin lỗi 2 đứa tại công trường đông quá.Thôi 2 đứa vào trường đi!

lại đồng thanh chập 2

-Vâng

Ngọc Hân bước xuống xe nhìn vào bàn tay đang nắm thẻ của hắn mà cười nhẹ.

-Cười cái gì?

-Tôi cười ai đó có mắt không trông có tai mà không có màng nhĩ..

-Cô... ý cô là tôi đó hả?

-đó là anh nói không phải tôi nói đó nha

Nhỏ đi cà nhắc vào. Hắn nhìn vào 2 tấm thẻ. Đó không phải là thư tình mà là 2 tấm danh thiếp.Một của bác sĩ khám tai, một của bác sĩ khám mắt. ngay lập tức hắn đuổi theo nhỏ, vì chân bị thương nên nhỏ không đi nhanh được

-Này.....này.....này... cô có đứng lại cho tôi không?

-tôi tên là NGUYỄN NGỌC HÂN không phải là này. cái đồ đại đại nỏ

-Tôi tên là HỒ THIÊN MINH không phải là đại đại nỏ.

-kêu tôi lại làm gì thừa thiếu gia HỒ THIÊN NGÀ?

-Cô... 2 cái danh thiếp này là sao hả?

-à!!! thì tôi giới thiệu cho anh 2 bs giỏi để khám bệnh đó mà.tôi nói mẹ anh sinh ra anh đúng là vô phước vậy mà anh cũng không nghe, cho anh đi khám mắt vì tôi thấy mắt anh nặng rồi đó nhìn danh thiếp thành thư tình. Tôi có tốt bụng không thiếu gia HỒ THIÊN NGÀ?

-Im đi đồ NGỌC NÁT nhà cô.

-Anh mới là cái đồ HỒ THIÊN NGÀ bất lịch sự....

2 người cãi nhau quyết liệt mà không biết mọi người đứng xung quanh 'chiêm ngưỡng' rất đông

-2 em đang làm gì vậy?

Cô giám thị bước đến, cả 2 nhìn nhau và hiểu ra vấn đề. Hắn khoát vai nhỏ cười tươi

-Đâu có gì đâu cô tui em chỉ đang bàn luận về mấy miếng NGỌC NÁT thôi ạ!

-Cả chuyện về bản HỒ THIÊN NGÀ nữa ạ!

-Em là hs mới phải không?

-Vâng ạ!

-Thiên Minh em là hội trưởng hội học sinh đưa Ngọc Hân lên lớp 11k1 đi!

-Vâng thưa cô tui em đi đây!

-anh mà cũng làm hội trưởng sao?-Im đi cô làm tôi bức rồi đấy.

- Thiên nga cũng biết bức sao?

-Cô... đến lớp 11k1 rồi đi đi cho tôi rảnh nợ đời

-Hừ... đi đi rồi tôi nhận hết nợ cho anh

Nhỏ bước vào lớp còn hần thì đi tiếp

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: 3

Cô giáo bước xuống chỗ của nhỏ

-Các em làm quen đi từ nay bạn này sẽ chuyển đến học cùng với lớp chúng ta

-Xin chào tất cả các bạn mình tên là NGUYỄN NGỌC HÂN rất vui khi được học chung với mọi người

-Thôi em sang góc kia ngồi chung với HOÀI AN đi.

Nhỏ bước xuống lớp ngồi vào chỗ cô giáo chỉ.

-Chào bạn! mình tên là Trần Hoài An mình rất vui khi ngồi chung với bạn!

Từ bàn trên một nhỏ nhòm xuống

-Còn mình là Lê Diệu Hương. Nhỏ ngồi cạnh mình là Hoàng Thiên Hà.

-Chào 3 bạn

Màn chào hỏi bị tạm hoãn vì thầy giáo vào lớp. 5 tiết học buổi sáng trôi qua rất bình thường, ngoại trừ màn chào hỏi hơi hóc búa. Nhưng không sao nhỏ vẫn đủ sức vượt qua một cách ngoạn mục. Đến giờ ăn trưa đây là học viện HT dạy từ lớp 10 đến hết đại học quy mô cực lớn. mỗi học sinh được nghỉ 2 tiếng trước giờ học buổi chiều. Hoài An huyých tay nhỏ

-Ngọc Hân xuống căn tin với bọn mình đi!

-Ừm, đi thôi.

Thế là nhỏ, Diệu Hương và Hoài An nắm tay vừa đi vừa nói cười xuống căn tin

-sao Thiên Hà không cùng đi?

-Con nhỏ đó không có chơi với tụi mình suốt ngày chỉ biết theo đuôi anh 2 của Hoài AN thôi!

-Anh 2 của bạn là người thế nào mà làm Thiên Hà cực khổ quá vậy sao bạn không gắn kết 2 người đó lại?

-Anh mình hoàn hảo về mọi mặt chỉ là anh ấy....

-Quá lạnh lùng nên có nói thế nào cũng không thể làm anh ấy cũng không thay đổi ánh mắt đá lạnh khi nhìn Thiên Hà

-Ghé góp vậy sao?

-Không bao giờ anh ấy nói chuyện với người khác quá nhiều ngay cả nhóm bạn thân của anh ấy hay mình cũng vậy thôi!

-Mình hơi tò mò về anh 2 của bạn rồi đấy! ah đến căn tin rồi kia!

Nhỏ chạy ủa vào căn tin. nhưng mà căn tin lúc này không còn bàn trống chỉ có mỗi một chiếc bàn tốt to đẹp ở giữa căn tin. Nhỏ ngay lập tứ ngồi vào cái bàn đó. tất cả mọi người đều quay sang nhìn nhỏ, ngay lập tức Hoài AN và Diệu Hương chạy đến chỗ của nhỏ

-Ngọc Hân cậu không ngồi vào cái bàn đó đâu!

-Sao lại không được? bàn rộng, đẹp, vị trí tốt, không ngồi ở đây thì ngồi ở đâu?

-Nói chung là không được ngồi ở đây!

-Không còn cái bàn nào khác giờ mà không ngồi ở đây thì chúng ta xuống đất ăn cơm bằng niềm tin à!

Nhỏ vừa nói thì xung quanh bắt đầu ồn ào.Nhưng nhỏ không quan tâm cố sức bám chặt vào cái bàn mặc cho 2 nhỏ bạn đang kéo mình ra

-Diệu Hương, Hoài An chuyện này là thế nào?

-Anh Quân, anh Lâm, anh Minh, anh 2 tụi em sẽ đi ngay bạn ấy mới đến nên không biết!

Dù biết có 4 chàng trai xuất hiện nhưng nhỏ vẫn không chịu đứng dậy

-Minh đến trước sao phải nhường cho họ?không nhường có chết cũng không nhường!

Thiên minh vừa định bước lên Hoài An chạy đến ngăn lại.Lâm thì xuống bàn nhìn nhỏ

-Nể mặt Hoài An và Diệu Hương chúng tôi tha cho cô lần này mau đi đi!

-Còn lâu anh hùng à? nhường cho anh rồi tôi nhịn đói à?

-cô...

-anh muốn đánh con gái sao, thử đi tôi sẵn sàng tiếp anh!

Thiên minh giờ mới bước đến được

-Cậu cái không lại với cô ta đâu tới mình mà còn bị cô ta chơi xỏ nữa kia!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: 4

Nhỏ quay mặt lên

-Lại là cái đồ HỒ THIÊN NGÀ đại đại...

-Dừng lại.đủ rồi đó tôi có tên.

-Gọi tên anh để bản miệng tôi à ?

-Còn hơn phải chạm mặt với cái đồ ngọc nát nhà cô!

-Anh mới là cái đồ có mắt không trông có tai không màng nhĩ.

Lập Khiêm bước vào bàn

-Im lặng đi!

CẢ 2 nhìn nhau rồi nhìn sang chỗ LẬP Khiêm, tất cả mọi người ngồi xuống, nhỏ thì vẫn ngồi nhìn chăm chăm vào Lập Khiêm

-Bộ anh là vua hay chúa mà nói gì thì tôi phải làm theo hả?

-Im lặng hoặc rời đi.

-Tiết kiệm lời nói là phong cách ngày nay hả? nói chuyện mà ngắn gọn như anh học văn thế nào nhỉ?

Cả nhóm nhìn vào nhỏ với giọng ghì xuống

-Ngọc Hân

-Gi? nói cũng không cho cam như anh ta chắc?

-Muốn gì? _Lập khiêm lạnh lùng lên tiếng

-Sao băng_Nhỏ cũng không kém

-tự

-không được

-vậy thì

-không thích

-thích gì?

-Nói chuyện

-không thích

-thích gì?

-im lặng

-không được

-lên trời đi

-không đi được

-có

-chưa chắc

Tất cả mọi người trong bàn nhìn qua nhìn lại giữa Lập khiêm và Ngọc hân mà chẳng hiểu gì về cuộc nói chuyện rusttoocs độ cao này. Ngọc hân đập bàn

-Được rồi đó

-Cô... ăn đi thắng rồi đó

và giây phút này đây tất cả mọi người đều mọc trên đầu mình 3 dấu ???

-là sao?_tất cả mọi người trên bà n đề đồng thanh với vẻ mặt hết sức nai tơ

-Thì là vậy đó!

tuy hơi khó hiểu nhưng mọi người vẫn chờ cho nhỏ ăn xong rồi mới hỏi. cả bọn ăn xong ngồi tại bàn

-Giờ thì 2 người giải thích cho tôi hiểu đi! ngọc hân và lập khiêm!

--đầy đủ và rõ ràng nữa_ diệu hương và thái lâm hết sức tò mò về cuộc nói chuyện vừa rồi

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Lập khiêm lên tiếng trước

-cô muốn gì?

-Muốn sao băng

-tự đi mà tìm

-không làm được

- vậy thì im lặng đi

- không thích

- vậy cô thích gì?

- thích nói chuyện

- không thích

- vậy anh thích gì?

- thích im lặng

- không được

- cô đi lên trời đi

- không đi được

- có sao băng đấy

- chưa chắc sẽ có

Cuối cùng cả 2 cùng ngưng lại nhưng thái lâm vẫn tiếp tục thắc mắc

- còn 2 câu cuối có nghĩa là gì?

nhỏ nhấp ngụm nước rồi nói tiếp

- có nghĩa là anh ta chịu nói chuyện rồi

Cả bọn cùng đồng thanh kêu lên

- trời ơi

- bạn là người đầu tiên hiểu anh mình nói gì và làm anh ấy bỏ tay đấy

Nhỏ lóng ngóng làm đổ nước vào người

- bạn lóng ngóng làm đổ nước vào người kìa giống như con nít vậy!

vừa nói Diệu hương vừa lấy khăn giấy lau cho nhỏ

- cảm ơn bạn nha.

Diệu Hương đưa tay lau vết nước dính trên cổ nhỏ

- đây là gì vậy?

- ý bạn là gì?

- Sợi dây chuyền có 4 lá này đẹp thật đấy! cậu mua nó ở đâu vậy?

- Mình cũng không rõ nữa!

Nhỏ lấy sợi dây chuyền ra, trong ánh sáng nó lấp lánh vô cùng

- Sợi dây chuyền đó,....cô... lấy nó.

Lập khiêm không ngưng nhìn vào sợi dây chuyền. vừa lúc tiếng trống vào lớp vang lên. nhỏ cùng mọi người trong bàn đứng lên. bước ra ngoài. lập khiêm lập tức chạy theo

- Em chính là băng du mà .phải không?

- anh đang nói cái gì vậy?

Lập khiêm dùng tay giữ chặt vai nhỏ lại

-- em đúng là băng du rồi

Anh ôm nhỏ thật chặt mặt cho xung quanh có bao nhiêu người nhòm ngó, bàn tán

-Mau buông tôi ra tôi tên là Nguyễn Ngọc Hân

cảm thấy không ổn cả bọn tách Lập khiêm ra

-Bình tĩnh đi anh 2

Diệu hương vội đỡ nhỏ lên lớp mặt cho Lập khiêm có gào thét thế nào

-bãng du..... s..... sao em có thể quên anh được.....

Anh gục xuống và gào thét nước mắt tuôn tràn người đứng bên cạnh cũng có thể cảm nhận được nỗi đau chia cắt ấy ghê gớm như thế nào

- Bình tĩnh đi lập khiêm

Cả bọn vừa giữ vừa khuyên nhưng có lẽ trong tai của anh bây giờ đã không thể nghe được gì nữa rồi Diệu hương chột chạy vội lại

-Mọi người mau..... ma đến giúpem đi! Ngọc.....Hân.....

- Ngọc Hân làm sao em mau nói đi

Thiên minh hét lên

-Ngọc Hân ngất ở đằng kia em không để bạn ấy đến phòng y tế được

Thiên minh và Lập Khiêm vội lao nhanh ra theo hướng mà Diệu Hương chỉ

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Cả 2 tức tốc chạy đi thật nhanh. Mỗi bước chân của họ như có ngọn gió đẩy rất nhanh bây giờ thì họ giống như vận động viên thể thao cấp quốc gia hơn và người thắng trong cuộc thi này là.....Lập khiêm. Anh bế nhỏ lên thật nhanh đến phòng y tế tuy có chút thất vọng nhưng Thiên minh vẫn đi theo.

sau khi khám xong cả 2 cùng đồng thanh

-Cô ấy có sao không?

-hình như là quá sốc việc gì đó thêm vào việc bị thương ngoài da nữa nên mới ngất. nhưng 2 em yên tâm sau khi ổn định và truyền thêm bình nước này là không sao rồi!

-cảm ơn cô

Cô y tá thì bước ra ngoài cùng lúc cả bọn kia vừa chạy đến. Thiên Minh và Lập Khiêm ngồi xuống ghế 4 người kia cũng ngồi theo

- Ngọc hân có sao không?

-Chỉ là chấn động nhẹ thôi một lát nữa sẽ tỉnh

Thiên minh lên tiếng để trấn an mọi người. 1 tiếng trôi qua môi của nhỏ mấp máy

-Anh Lậpkh.... khiêmđừngđimà

Lập khiêm và thiên minh vội chạy tới

-Anh Lập..... Khiem đừngđi

-Anh biết rồi anh sẽ không đi đâu hết

Lập khiêm nắm chặt tay nhỏ và đầu đây có một đôi mắt tràn đầy sự thất vọng. Thiên minh bước ra ngoài đi đâu đó một lát sau 4 người kia cũng lên lớp.

Ở một góc sân thể dục thiên minh đang ngồi lặng lẽ trên chiếc ghế đá

-Là mùa đông rồi

Hắn cười nhẹ nụ cười buồn. Thật sự bây giờ chính hắn cũng không hiểu rõ chính bản thân mình nữa. Tại sao lại lo lắng cho đứa con gái mà hắn nghĩ là ghét nhất trên đời? Sao phải quan tâm cho ngọc nát luôn cãi nhau với hắn?Sao phải đau lòng khi người bế ngọc hắn không phải là hắn mà là lập khiêm? Sao lại bỏ đi khi nhỏ gọi tên lập khiêm?

-Taiiiiiiiii.....saooooooooooooooooooooo

hắn hét lớn

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

trần lập khiêm 21 tuổi, tài giỏi lạnh lùng cực kì, đang học đh ở HT nhưng đã là tổng giám đốc của tập đoàn TJS , là học trưởng của học viện HTHồ
Thiên minh: 21 tuổi, nổi tiếng hào hoa, là hội trưởng hội học sinh của học viện HT, giàu có, đẹp trai, thông minhHuỳnh thái lâm: đẹp trai,hài hước, thông
minh nói chung là tâm điểm của học viên nữ trong trườngđặng quân: nhìn hơi giống thái lâmTrần hoài an: em gái duy nhất của Lập khiêm xinh đẹp và hiền
lành nói chung là rất tiểu thưLê diệu hương: dễ thương tính tình giống hoài an, vì là con gái nhà giàu màHoàng thiên hà: xinh đẹp kiêu kì, con gái c.t tập
đoàn HCP*****

3 tiếng sau nhỏ cũng tỉnh lại. Đôi mắt nhỏ ngó nghiêng xung quanh và chợt đôi mắt đó nhìn thẳng vào lập khiêm _cái tủ lạnh âm 40 độ đang nhìn thẳng
vào nhỏ và 2 đôi mắt nhìn thẳng vào nhau. Giống như có cái gì đó rất quen thuộc mà chính nhỏ cũng không nhận ra đó là gì nhưng mà sự quen thuộc đó
đã làm trái tim của nhỏ rung rinh. nói khác hơn là nhỏ rung rinh khi đôi mắt của lập khiêm nhìn thẳng vào nhỏ như thế này, khác với cái tủ lạnh lúc sáng ,
bây giờ ánh mắt đó ấm áp biết bao, tràn đầy yêu thương và quan tâm giống như trên đời này chỉ có nhỏ thôi vậy. cảm thấy hơi có chút bất tiện dù không
muốn nhỏ vẫn ho nhẹ một cái

-Tôi lên lớp đây

-Không cần đâu, Em đang truyền nước nên ở lại nghỉ ngơi một lát!

Nhỏ nhìn lập khiêm một cái rồi để tay lên cây kim truyền nước rồi giật mạnh nó ra. Lập khiêm vội đưa tay lên cầm chỗ rút kim rồi đưa tay với lấy hộp
bông cầm máu

-Em làm gì vậy?

-Tránh ra đi tôi muốn về lớp

-Anh cho em nghỉ 3 tiết học buổi chiều rồi!

- Anh lấy quyền gì làm như vậy chứ?

-Anh lấy quyền làm học trưởng đưa ra

-trường này thật là lạ cái gì mà hội trưởng rồi lại học trưởng chứ?

-em không phân biệt được sao? Thiên minh là hội trưởng hội học sinh của trường còn anh là học trưởng chuyên quản lí chuyện học tập. hiểu chưa?

-dù anh có là gì tôi cũng phải lên lớp

-khi em vừa lên đến lớp thì trường sẽ đánh trống hết giờ đó

-Sao anh không kêu tôi dậy?

-Em bị ngất không phải đi ngủ

-Tôi phải lên lớp lấy sách vở rồi đến văn phòng hội nghệ thuật

-35' nữa mới đến giờ họp. một lát nữa diệu hương và Hoài An sẽ đem sách vở của em xuống

Nhỏ thấy không thể cãi lại lập khiêm đành quay mặt vào bên trong

-cái tủ lạnh chết tiệt này_nhỏ vừa nằm vừa nói thầm

-Em nói gì vậy?

-đâu có gì đâu

Nhỏ nghĩ thầm trong đầu “nói nhỏ như vậy mà cũng nghe, đúng là yêu quái bắc cực mà”

-Anh không phải là yêu quái bắc cực đâu!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Tôi không nói anh là yêu quái bắc cực!

-anh có nói là em nói sao?

-ah..... à thì..... Hoài An đến rồi kìa!

Hoài An và Diệu Hương rất biết chọn thời điểm để đến giờ thì trong lòng nhỏ 2 tụi nó chính là thiên sứ giáng trần ban phát may mắn cho nhân loại

-Cậu tỉnh rồi à? mình và diệu Hương lo muốn chết đi được!

-xin lỗi 2 bạn chúng ta đến hội mỹ thuật của trường được chưa?

-khoảng 25' nữa mới đến giờ họp. cậu không khỏe ở lại đây nghỉ một chút mình và diệu Hương sẽ lên trước một chút!

2 nhỏ lập tức quay mặt bỏ đi nhanh nhưng rồi lại quay mặt lại

-Anh 2 Ngọc Hân không biết đường anh nhớ đưa bạn ấy đến nơi đó!

Chưa kịp để ai nói câu gì 2 nhỏ bỏ đi thật nhanh.Nếu giờ mà chú ý nhìn kĩ nhỏ chắc chắn..... chúng ta có thể cười no bụng đấy.Mới cách đây vài phút nhỏ xem 2 đứa kia là thánh thần còn bây giờ thì lại tưởng tượng ra 2 đứa kia là ác quỷ tái thế. Mặt nhỏ từ vui mừng đến ngạc nhiên chuyển sang thần thờ và dừng lại ở cột mốc tức giận. nhưng ngọn lửa ấy mau chóng được dập tắt bởi.....Lập Khiêm

-Hoài An có việc nên đi trước thật đấy đừng tức giận nữa em nên nghỉ ngơi một lát đi!

Nhỏ chỉ biết ầm ức rồi nằm xuống quay mặt vào trong

20' trôi qua rất im lặng, Lập Khiêm nhìn đồng hồ rồi nhìn nhỏ

-Chúng ta đi thôi đến giờ rồi!

Nhỏ ngồi dậy định bước xuống. một phản xạ rất galăng anh đưa tay ra đỡ nhỏ.Nhưng trái lại với sự thiện chí của anh.....nhỏ dùng tay hất Lập Khiêm qua một bên

-Không cần

Nhưng khi nhỏ đứng lên thì căn phòng lại xoay xoay đảo đảo làm nhỏ ngã nhào lên người lập khiêm

-xin lỗi tôi không cố ý

Nhỏ định đứng dậy lần 2 nhưng..... Lập Khiêm đã bế nhỏ lên

-đã nói là em chưa được khỏe sao lại ngang ngược như thế chứ? đến đứng còn không vững thì đi cái gì chứ?

- nhưng mà anh cũng phải thả tôi xuống

Và dường như lúc này Lập Khiêm đã bỏ ngoài tai những lời nói của nhỏ. Cứ thế anh bế nhỏ ra sân trường thẳng tiến đến hội mỹ thuật, mặt cho nhỏ la hét, đánh đấm không ngừng anh vẫn không có ý định buông nhỏ ra.

-có thả tôi ra không?

Anh vẫn im lặng miệng cười mỉm

-nè thả tôi ra đừng có giả điếc cũng đừng có cười nữa!

Vì nhỏ hét lớn+ Lập Khiêm là chàng trai số một của trường còn là học trưởng nữa chứ nên tất cả các học viên của trường đều chạy đến xem rồi xì xào bàn tán

”con nhỏ đó là ai vậy?”

”đánh mình một cái thử đi có phải học trưởng đang cười không?”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

“Lần đầu tiên mình thấy học trưởng cười đó!”

”Lại còn bế con nhỏ đó nữa chứ!”

”cũng không phải gia đình thế lực nghe nói vào trường nhờ học bổng thôi”

”hình như hồi sáng cô ta đi cùng xe với hội trưởng nữa đó”

”còn dám ngồi vào chiếc bàn dành cho các đại nam nhân trường ta nữa chứ”

.....

Vừa giận vừa xấu hổ nhìn mặt nhỏ lúc này mới thâm làm sao! Và nếu như bây giờ có một điều ước thì nhỏ ước gì mình có thể động thổ mà chui xuống đất cho rồi. Hình như Lập Khiêm lúc nào cũng hiểu những gì nhỏ nghĩ trong đầu, anh dùng tay đẩy nhẹ đầu nhỏ vào ngực mình không cho nhỏ lộ mặt ra ngoài. Mà cũng do quá xấu hổ mà nhỏ cũng không có phản ứng gì hết. Và nụ cười của Lập Khiêm lúc này lại càng tươi hơn nữa như thể cả cuộc đời này anh chưa từng được cười. Những hành động ấy đã thu hút vào tầm mắt của 2 con người đang đứng từ những góc khuất phía xa và trái tim họ đang đau

Lập Khiêm bế nhỏ lên đến tận phòng mỹ thuật vào đến tận ghế mới chịu thả xuống trong ánh mắt ngạc nhiên cao độ của tất cả các hội viên hội mỹ thuật. anh nhìn nhỏ bằng ánh mắt ấm áp và nụ cười tươi nhất có thể

-em ngồi yên ở đây nhé!

nhỏ chỉ biết gật đầu, lập khiêm đứng dậy bước lên bục, khuôn mặt lại lạnh như thường. Hoài An và Diệu Hương cùng nhảy vào ngồi chung với nhỏ

-ê! bà đã làm gì anh 2 của Lập Khiêm vậy?

-Bạn đã dùng lửa tình đốt cho anh 2 mình tan chảy hả?

-Mấy bạn nói gì vậy mình thì làm gì được anh chứ? có mà anh ăn hiếp mình ý! mà 2 bạn tắt giùm mình mấy cái bóng đèn trên đầu đi! Toàn nghĩ bậy bạ, lung tung!

Sau một hồi tranh cãi cả 3 cũng chịu quay lên.Lập Khiêm đang đứng trên bục khuôn mặt lạnh lùng nhưng lại hết sức điển trai nói chung là chuẩn không cần chỉnh làm nhỏ cũng bị say nắng tí ti nhưng mà ngay lập tức nhỏ quay về thực tại

-Hôm nay ngoài cuộc họp bình thường của hội còn có một việc vô cùng quan trọng mà tôi muốn thông báo cho mọi người được biết!

Lập khiêm dừng lại một chút, cả khán phòng xầm xì rồi lại im lặng nhanh chóng

-tôi quyết định nhường chức hội trưởng cho hội viên Nguyễn Ngọc Hân

”-Cậu chủ!tôi có chuyện muốn xin phép cậu_bà Lan: người làm trong nhà

-Nói đi_Khiêm lạnh lùng lên tiếng

- Vì khó khăn nên tôi muốn xin cậu cho phép con gái tôi được đến đây sông.tôi hứa nhấtđịnh nó sẽ không làm phiền cậu đâu!

Dù hơi khó chịu nhưng Khiêm vẫn gật đầu đồng ý vì bà Lan là người chăm sóc cậu từ nhỏ

-Cảm ơn cậu chủ!

bà ta cúi đầu rồi bước ra ngoài.2 tiếng sau trên tay bà dắt theo một cô bé xinh xinh từ từ bước vào, bà dẫn cô bé đến trước mặt Lập Khiêm

-Con mau chào cậu chủ đi!

bà Lan giục

-Xin chào

-Tên_từng tảng băng như rơi ra trong miệng của cậu

-em tên là hoàng Băng Du

-Thôi xin phép cậu chủ tôi không làm phiền cậu nữa!

Khiêm chỉ gật đầu. Bà dắt nhỏ vào trong phòng

-Con phải ngoan không được làm hư đồ đạc ở trong nhà,không được làm phiền cậu chủ nữa biết không?

-Vâng ạ! nhưng con có thể ra vườn chơi không ?

-Được nhưng mà không được pha hoa!

-vâng ạ!

Nhỏ chạy vội ra bên ngoài. Tất cả những gì ở đây đều làm nhỏ thích thú hoa co, hồ nước,tất cả như một bức tranh

Nhỏ bước dần ra phía sau và vô tình nhìn thấy một cảnh tượng

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

cậu chủ xin cậu tha cho chúng tôi đi như vậy rất nguy hiểm!

Một người làm vừa cầm quả táo vừa nói với giọng van nài

-Đứng im! Vẫn cái giọng âm binh đó

-Cậu chủ làm ơn tha cho tôi!

-Mọi người đang làm gì vậy ạ?

Nhỏ vừa cười vừa chạy đến làm thu hút ánh mắt tất cả mọi người

-Băng du cháu mau vào nhà đi!

Nói xong ông ta lập tức quay lại nhìn Lập Khiêm với thái độ hết sức van nài

-Cậu chủ tôi biết tài năng của cậu nhưng đừng lôi tôi làm bia vẫn có chút không an toàn nhờ cây tiêu không trúng vào quả táo mà trúng vào chỗ khác thì sao?

-Được rồi nếu có thể tìm người thay thế ta có thể tha cho ông!

-Đề em! _nhỏ chanh nhảy vào

-Không được! ở đây rất nguy hiểm! mẹ cháu sẽ rất lo

-Mẹ nói với cháu anh Lập Khiêm phi tiêu rất giỏi! cháu tin tưởng anh ấy nhất định anh ấy sẽ phi trúng!

Nhỏ giật lấy quả táo rồi để lên đầu mình

-Tránh ra!

Lời Lập Khiêm đã nói thì không ai dám cãi, tất cả mọi người đều tránh ra.....set.....sút..... Cây tiêu nằm ngay chính giữa quả táo.Tất cả mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm rồi cúi đầu đi ra. Nhưng lúc này gương mặt của Lập Khiêm hơi ngạc nhiên một chút. Vì sao ư? Vì nhỏ, nhỏ không hề nhắm mắt lại trái lại còn mở to nữa chứ. Còn miệng thì toé toét cười. Không hề có lấy một chút sợ hãi

-woa! anh Lập khiêm giỏi quá!

Nhỏ cầm quả táo tiến lại chỗ Lập Khiêm. Rút cây tiêu ra khỏi quả táo rồi nhỏ đưa quả táo ra trước mặt cậu

-Anh ăn đi!

Lập Khiêm cầm lấy quả táo xoi một miếng vừa ăn vừa nhìn nhỏ ngẩn ngía cây tiêu.

-Anh Lập Khiêm anh cho em cây tiêu này nha?

Lập Khiêm không nói gì chỉ gạt đầu đột nhiên nhỏ nhìn xung quanh rồi nói thầm với Lập Khiêm

-Anh Lập Khiêm em biết nhà chúng ta có một chỗ này vui lắm!

Nhỏ kéo tay Lập Khiêm chạy ra phía sau nhà. Tất nhiên đây không phải là bí mật gì lớn lao đến nỗi Lập Khiêm không biết đó là gì. đây là con đường dẫn đến một khu vườn mà cậu sắp cho dựng riêng một ngôi nhà ở đó. có một chút ngạc nhiên vì không ai biết chỗ này nhưng nhỏ lại biết

-Anh Lập Khiêm đến nơi rồi

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Nhỏ chỉ tay về nơi có một thảm cỏ may mắn

-Anh Lập Khiêm chỗ này có đẹp không?

-ừm

-anh có biết đây là cây gì không?

- Đây là cỏ may mắn!

- Vì sao người ta lại gọi nó là cỏ may mắn ạ?

- Vì mỗi chiếc lá của nó tượng trưng cho hạnh phúc, may mắn, ước mơ, niềm vui cho chủ nhân của nó!

-Vậy ai là chủ nhân của nó?

- Là anh!

-Vậy anh có hạnh phúc, may mắn, ước mơ, niềm vui không?

-Không!

- Vì sao vậy không phải nó sẽ cho anh tất cả những thứ đó sao?

-Anh không biết!

-hay là vậy đi!

Nhỏ khom xuống hái 1 lá lên rồi để vào tay Lập Khiêm. rồi nắm chặt tay của Lập Khiêm lại

-Em làm gì vậy?

-Em đang truyền may mắn, hạnh phúc, ước mơ và niềm vui cho anh! xong rồi đó!!!

Nhỏ buông tay Lập Khiêm ra ngó nghiêng xung quanh rồi chạy nhanh tới chiếc xích đu

-Anh Lập Khiêm mau đẩy xích đu cho em đi!!!

Lập Khiêm chạy tới đẩy chiếc xích đu cho nhỏ. chiếc xích đu đung đưa trong gió."

Chiếc điện thoại của anh rung lên đánh tan đi khoảng kí ức đẹp của anh

-Chuyện gì?

-Cậu chủ đến giờ cậu phải về công ty rồi ạ!

-Tôi biết rồi!

tít.....tít.....

Lập Khiêm tắt máy đứng dậy nhìn lại ngôi nhà nhỏ một lần rồi bước đi. thật ra, sau khi Băng du nói rất thích nơi đó anh đã cho xây dựng riêng ở đó một ngôi nhà và thiết kế theo đúng ý thích của nhỏ, ngoài vườn cũng trồng những loài hoa mà nhỏ thích. ở ngoài cửa còn có một chiếc khóa bảo vệ bằng mật khẩu mà chỉ có anh và nhỏ biết, và cũng chính từ lúc đó nơi đó đã bị cấm túc là không cho một ai bước đến ngoại trừ anh và nhỏ. đó cũng chính là hành động duy nhất mà anh xem như để bảo vệ khoảng kí ức đó!!!!!!!!!!!!!!Nhưng mỗi lần quay về đây trái tim anh lại đau nhói như mất đi cái gì đó rất quan trọng mà không thể tìm thấy

2 ngày sau ở trường

Nhỏ, diệu hương và Hoài An đang ngồi trong căn tin hết sức uể oải

-Làm sao đây? mai là ngày thi rồi!

-Bạn có chuẩn bị gì chưa?

-Mình biết chuẩn bị gì đây chứ?

bỗng nhiên tiếng ồn vang lên đám nữ sinh trong căn tin lại ủa ra la hét..... chỉ là tứ đại nam nhân của trường đến thôi mà làm gì mà ghê gớm vậy?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

3 nhỏ thấy thế chỉ biết lắc đầu ngao ngán. đột nhiên nhỏ chép miệng rồi phán một câu

-Đúng là Nguyễn du phán không sai!

-Chuyện gì cơ? _ diệu hương lên tiếng

-Tài luôn đi với tai mà!!!!!!!!!!!!

Lập Khiêm dần tiến lại chỗ nhỏ rồi bế phốc nhỏ lên trong tiếng la hét vang trời cả của nhỏ và cả đám nữ sinh ngoài kia nữa

-Mau thả tôi xuống đi!!!!!!!!!!!!

Nhỏ kháng cự kịch liệt trước hành động của Lập Khiêm. Nhưng ích gì chứ? chỉ là vô vọng thôi! cái thân hình phải gọi là cực hoàn hảo kia chứ? đại nam nhân đưa nhỏ ra xe trước bao nhiêu ánh mắt của thiên hạ!

Đưa nhỏ lên xe, chiếc xe bắt đầu di chuyển, địa điểm cuối cùng là ngôi biệt thự !

-em đợi anh một lát anh sẽ đến ngay

Lập Khiêm bước vội đi, vì quá tò mò nhỏ không thể nào đứng bên ngoài đợi được nữa! nhỏ lần bước quay vào ngôi biệt thự! nhỏ không vào trong mà đi ven đó. Nhỏ dừng lại lững chững không biết nên đi tiếp hay dừng lại, và quyết định cuối cùng là nhỏ bước đi tiếp trên con đường nhỏ. Con đường xa mãi nhưng nhỏ lại cảm thấy nó rất quen thuộc và quan trọng hơn hết chính là niềm ước muốn được đi đến cuối con đường đó. Cuối cùng cũng đến nơi, một ngôi nhà nhỏ và một khu vườn rộng lớn. Đầu óc nhỏ chợt choáng váng khi hàng loạt kí ức quay về

”-Anh Lập Khiêm mau đây xích đu cho em đi!!!!!!

-Được rồi anh đến đây!”

Cảnh 2 đứa nhỏ chơi đùa quanh chiếc xích đu có dây leo hoa quỳnh. Không hiểu sao đầu nhỏ lại đau đến vậy!

”-Anh Lập Khiêm tưới bên này nè!

-Em mau tránh ra đi nếu không sẽ bị ướt đó!”

”-Anh Lập Khiêm cây táo ra quả rồi này khi nào chúng ta có thể ăn được nhỉ?

- Chưa được đâu! chúng ta phải đợi cho nó chín đã!”

Từng kí ức hiện về là nhỏ đau đầu và khó chịu vô cùng, từ từ nhỏ ngước đầu lên rồi một quyết định vô cùng táo bạo đã được thực hiện, trước cửa căn nhà có một bảng mật mã

”-sau này chỉ có anh và em mới được vào căn nhà nhỏ em biết không?

-em biết rồi ạ!

-Mật khẩu là:..”

nhỏ đưa tay lên bàn phím”h-o-a-n-g-b-a-n-g-d-u-t-r-a-n-l-a-p-k-h-i-e-m”ting...ting cánh cửa bật mở chính nhỏ cũng bất ngờ khi mở được cánh cửa. Sự tò mò đã khiến nhỏ đi thẳng vào bên trong, bước vào trong nhà mở hết tất cả rèm cửa, như một thói quen với lấy chiếc điều khiển trên bàn ngồi nhà này được thiết kế rất độc đáo 4 bức tường được xây bằng kính trong suốt không những thế trên trần nhà cũng được làm bằng kính để chống nắng bên dưới được phủ một tấm màn nhung trắng khi kéo màn ra ta sẽ thấy được tấm kính. Nhỏ bất chợt ngồi xuống chiếc giường |

”-Anh lập khiêm từ đây có thể nhìn thấy mặt trời mọc và lặn và còn có thể nhìn thấy mặt trăng nữa đấy.

-ừ em có thích không?

-Vâng ạ, em rất thích

-em đưa tay cho anh đi!

-Để làm gì ạ?

-Cứ đưa cho anh đi!

Nhỏ đưa tay cho lập khiêm cậu bỏ vào đó một sợi dây chuyền cổ 4 lá bằng kim cương

-Anh cho em cái này! có thích không?

-woa, có 4 lá này sẽ không ủa phải không anh?

-Um

-em rất thích!-Vậy để anh đeo cho em sau này không được tháo ra đâu đấy!

-Vâng ạ!!!!”

Nhỏ bất giác đưa tay lên sợi dây chuyền trên cổ mình, sau đó đưa tay xuống dưới gối. Có một bức thư

”gửi anh lập khiêm

em xin lỗi vì đã không nghe lời anh, em không ngoan làm cho anh giận. Nhưng mà anh không đi nước ngoài được không!? em muốn anh ở nhà cùng ngắm sao, ngắm trăng, mặt trời cùng em. Anh cũng phải cùng tưới nước cho vườn cây của chúng ta nữa. Và tập đàn, vẽ tranh cùng em nữa. Vì thế anh không đi có được không? em sợ anh đi rồi sẽ không về đây nữa. em sẽ rất buồn. Nếu anh ở lại thì ngày nào em cũng ngoan và nghe lời anh hết

Băng du”

Bức thư này lại càng làm cho nhỏ đau đầu hơn

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

“Một cô bé đuổi theo một chiếc xe hơi sang trọng màu đen

-Anh Lập Khiêm đừng đi! anh Lập Khiêm đừng đi mà!!!

Cô bé đó dùng hết sức đuổi theo, cũng trên chiếc xe này một cậu bé đang nắm chặt tai và nhắm mắt lại

-Mau chạy nhanh lên đi!

cậu dùng hết sức hết lên với chú tài xế

-Băng Du anh xin lỗi! hãy chờ anh, anh nhất định sẽ trở về với em!

Chiếc xe chạy xa khuất tầm nhìn nhưng cô bé vẫn đuổi theo dù biết là không thể

Két..... két..... âm.....”

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

Nhỏ hét lên rồi ngã quỵ xuống đất dùng 2 tay ôm đầu lại như muốn ngừng dòng kí ức đáng sợ đó, nước mắt nhỏ không ngừng tuôn ra như mưa. Crắc Tiếng cửa mở, Lập khiêm bước vào thật nhanh, quỳ xuống bên cạnh nhỏ, rồi nhẹ nhàng ôm lấy nhỏ vào lòng mình

-Không sao đừng khóc có anh ở đây rồi!

Nhỏ cứ nấc lên trong vòng tay của lập khiêm

-Em..xin lỗi! em đã..... không nhớ ra anh.....em ..xin lỗi!!!

-Không sao cả Băng Du ngốc à! chẳng phải em nói sẽ nghe lời anh sao? vậy phải nín đi chứ cứ y như con nít vậy lúc bé em có khóc nhè vậy đâu?

Vừa nói anh vừa đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc bông bênh và đen nhánh của nhỏ. Lúc này Lập Khiêm cười nhẹ và ôm thật chặt nhỏ lại như sợ ai đó đem nhỏ đi mất. nhỏ cũng không chịu nín cứ khóc mãi cho tới khi ngủ thiếp trên tay Lập Khiêm

-Anh nhất định sẽ không bao giờ rời xa em trừ khi em ghét anh! 5 năm qua là cái giá quá lớn vì đã rời xa em!!! Băng Du.

Ở trước cổng của Tập đoàn HCP một người phụ nữ cứ đi đi lại lại trước đại sảnh. một người đàn ông trung niên mặc vest đen lịch sự và có vẻ thành đạt cùng một nhóm người đi sau. Ông ta lên tiếng:

-Người phụ nữ kia đang làm gì vậy? _Ông chỉ tay về hướng người phụ nữ đó

-Thưa chủ tịch! tôi cũng không rõ!

-Hãy lại đó hỏi thử xem

Ôn trọng lý bước tới chỗ người phụ nữ đó gì đó với bà ta. cả 2 người cùng bước đến chỗ chủ tịch

-Chủ tịch bà ấy muốn gặp ông có chuyện quan trọng ạ!

-Ông chính là Hoàng Chính Hải phải không? _Người phụ nữ đó lên tiếng

-Bà muốn tìm tôi có việc gì hiện tại tôi đang rất bận!

-Tôi đến đây để làm theo di nguyện cuối cùng của cô Bích Diễm thưa ông!

Nói đến đây ông hơi ngạc nhiên một chút vì bà Bích Diễm đã mất từ 18 năm trước rồi

-Bà đến đây theo lời vợ quá cố của tôi sao?

-Vâng thưa ông!

-Vậy được chúng ta lên phòng làm việc của tôi rồi nói tiếp!

Cả 2 cùng bước vào thang máy đi lên

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

-Có chuyện gì bà mau nói đi!

-Vào 18 năm trước, cô Bích Diễm có nhờ tôi 1 việc!

-Là việc gì bà mau nói đi!

chuyện là thế này, lúc đó tôi đang trên đường về thì nhìn thấy cô ấy ngất bên đường nên đã đưa cô ấy vào bệnh viện lúc cô ấy tỉnh lại

”-cô không sao chứ?

-tôi không sao nhưng đây là đâu?

-đây là bệnh viện. cô đang có thai phải cẩn thận chứ?

-tôi..... tôi... có thai sao?

-cô không biết sao? đã 3 tháng rồi mà!”

-sau đó tôi đã đưa cô ấy về nhà mình!

-nói vậy là Bích Diễm đang có thai sao?

-Đúng vậy cô ấy đã kể cho tôi nghe tất cả mọi việc kể cả chuyện ông đã ngoại tình. Sau đó, cô ấy sinh ra một bé gái đặt tên là Hoàng Băng Du. nhưng thể chất cô ấy quá yếu nên sau khi sinh vài ngày cô ấy đã qua đời. Thi thể của cô ấy đã được đưa về nhà ông. Đây là bức thư trước khi đi cô ấy đã đưa cho tôi nhờ gửi lại cho ông.

Hoàng Chính Hải cầm lấy bức thư rồi mở ra đọc.

”gửi Hoàng Chính Hải

Tôi biết khi mà ông nhận được bức thư này thì tôi đã không còn trên đời này nữa. Băng Du đứa con gái tội nghiệp của tôi vừa ra đời đã không có cha, mẹ. tôi không dám đưa nó về nhà vì tôi biết người đàn bà kia nhất định sẽ đối xử với nó không tốt, Chính Nam ở đó với ông là quá đủ rồi. Hơn nữa tôi không muốn gọi người đàn bà đó là mẹ. Giờ đây chị liên đưa nó về bên cạnh ông, ông phải chăm sóc cho nó thật tốt. Nếu người đàn bà kia dám làm gì Chính Nam và Băng Du tôi dù có chết cũng không tha cho 2 người

Bích Diễm”

Ông sống lại một lúc sau khi đọc bức thư đó

-Vậy Băng Du đâu sao bà không đưa nó cùng đến?

-Tôi cũng muốn lắm nhưng năm con bé 13 tuổi thì

"kétttttttttt..... ánnnnnnnnnnnnnnnnnnn.....

t000000000...teeeeeee.00000000.....eeeeeeeeee.....

-Băng du con mau tỉnh lại đi

Cửa phòng cấp cứu đóng lại, 1 cô y tá khoảng hơn 30 tuổi bước tới trước mặt bà Liên

-Chị ơi chị theo em đi làm thủ tục nhập viện và đóng viện phí ạ!!!

-Viện phí sao?

-Vâng ạ!

-nhưng mà cô ơi bây giờ tôi không có tiền.....

-Vậy

-con bé chỉ là con nuôi của tôi, tôi lại không có chồng nên bây giờ lấy đâu ra tiền?

bà liên bắt đầu khóc”

- Lúc đó thấy tôi quá khó khăn nên cô ấy đã nhận nuôi bằng du cho tôi và con bé sau khi phẫu thuật đã khỏe lại nhưng đã mất đi kí ức. sau khi thấy con bé khỏe tôi cũng an tâm hơn và từ đó không còn liên lạc với con bé nữa.

-Vậy làm sao tôi có thể tìm ra con bé?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

-Ngày đó cô ấy tên là Lê thị Thanh làm y tá ở bệnh viện Chợ Rẫy, chồng cô ấy cũng làm bác sĩ ở bệnh viện đó tên là Nguyễn Ngọc Thịnh. Thôi tôi chỉ biết tới đây, tất cả những gì cô Diệu nhờ tôi làm tôi cũng đã làm việc còn lại là của ông.

Bà Liên đứng dậy ra ngoài, trong phòng ông Hải đang khóc trong tay bóp chặt bức thư. Ông rút điện thoại ra

Alô!

-Chính Nam phải không?

-Ông gọi tôi có việc gì?

-Con có thể về nhà gấp được không?

-Về đề ngắm gia đình hạnh phúc của ông à?

-Ba có chuyện muốn nói với con về chuyện mẹ và em gái con.

-Mẹ tôi đi rồi còn người đàn bà và đứa con gái đang sống chung với ông không phải là mẹ hay em gái của tôi.

-Ý của ba là mẹ ruột của con và..... Băng Du em gái của con!

-Ông đang nói bây cái gì vậy?

Ông Hải thì áp úng còn Chính Nam thì ngạc nhiên. Ông hải bắt đầu kể tất cả mọi chuyện

-Tôi sẽ về nước ngay hôm nay, nếu có chuyện gì xảy ra với Băng Du thì đừng trách tôi.

Tít tít..... tít.....Chính Nam tắt máy

-Thư kí Dũng câu có ngoài đó không?

Thư kí của ông bước vào

-Chủ tịch!! ông cần gì ạ?

-Mau tìm cho ta 2 người này!

Nhà của Lập Khiêm. Băng du từ từ mở mắt ra tìm kiếm hình bóng của Lập Khiêm

-Anh Lập Khiêm, anh Lập Khiêm!!!

Nhỏ vừa kêu vừa bước xuống giường đi tìm Lập Khiêm. Thì ra anh đang ở trong bếp nấu cơm, nhỏ vòng tay ôm Lập Khiêm từ phía sau

-Em dậy rồi hả?

-Vâng ạ!Anh đang nấu cơm hả?

-Ừ! đợi anh 1 xíu nha?

-woa đồ ăn nhìn ngon chết ấy!

-Em lại ngồi vào bàn đi!

-Ukm

Nhỏ quay xuống ngồi vào bàn Lập Khiêm cũng dọn thức ăn ra luôn

-Em ăn thử đi!

nhỏ bắt đầu ăn thử từng món 1 ăn món nào thì lắc đầu

-Không ngon sao? vậy về biệt thự đi!

-Không phải! rất ngon là đằng khác anh lập khiêm nấu thì ngon số một rồi

2 người ăn xong Thì Lập Khiêm dọn hết tất cả

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

-Anh à!

-Hà?

-Khi đến trường, anh đừng quan tâm đến em nhiều nữa nhé?

-Vì sao?

-Vì em không muốn mọi người nghĩ rằng em quen biết với anh nên mới được anh đề cử!

-Anh biết rồi! ah em lên đây 1 lát!

Lập Khiêm kéo tay nhỏ đi lên ghế salon rồi lấy một chiếc vali nhỏ đưa cho băng du

-Cái gì vậy anh?

-em mở ra rồi sẽ biết thôi mà!

nhỏ bắt đầu mở ra . chiếc vali nhỏ được mở ra bên trong đựng một bộ đồ vẽ cực đẹp

-Có thích không?

-Ừm em rất thích!!!

-nhỏ ôm chăm lấy Lập Khiêm và cả 2 cùng tận hưởng phút giây bên nhau hạnh phúc này.đến chiều thì Lập Khiêm chở nhỏ về

-Em vào đây!

-Em không tạm biệt anh như lúc trước à?

-Ý anh là???????????

Nhỏ bắt đầu đồ mắt. Lập Khiêm cười nhẹ với tay tới tháo dây an toàn cho nhỏ khuôn mặt anh cách nhỏ 2 cm, mắt đối mắt mặt nhỏ đỏ như quả cà chua. Anh hôn nhẹ lên môi nhỏ rồi ngồi về chỗ cũ

-Em nhát gan hơn xưa đấy!

-Hừ làm gì có chứ?

-Em nghĩ lại đi lúc trước.....

môi của anh bị chặn lại bởi đôi môi mềm của nhỏ

1s.....

3s.....

5s.....

10s.....

cuối cùng nhỏ cũng thả ra, ngay lập tức nhỏ bước xuống xe đi thẳng vào nhà. còn lập khiêm vẫn đang đơ toàn tập nhưng bỗng cười nhẹ

-Em thật là!!!

rồi anh cũng quay xe trở về

Ngày hôm sau ở trường tất cả mọi người đang tập trung rất đông ở trước bàn tin

-Ôi cuối cùng anh Chính Nam cũng quay về rồi....._ một nhỏ hét lên

-Ôi tôi phải mặc thật đẹp mới được....._Nhỏ thứ 2 lên tiếng

-Ờ đúng đó_ nhỏ thứ 3 chen vào

tiếng xì xào bắt đầu kết thúc và tiếng la hét bắt đầu: từ đại nam nhân của trường đến rồi mà lại

Lập Khiêm, thiên minh, thái lâm,đặng quân bước đến và theo sau họ là: Diệu hương, hoài an và nhỏ. vô số ánh mắt ghen tức bay đến bên cạnh 3 cô nàng của chúng ta

-Hôm nay là ngày thi rồi cậu phải cố lên đó!_Diệu Hương vừa đi vừa nói với nhỏ

-Minh sẽ cố gắng hết sức!_nhỏ nói với giọng quyết tâm nhất

-nếu cô mà thua thì cô chính là cái đồ ngọc nát thật đó_ thiên minh lên tiếng trêu nhỏ

-còn hơn cái người có thi hay không cũng chỉ là cái đồ hồ thiên ngaaaaaaaa thôi!_ nhỏ cố tình ngân dài từ nga ra

-Tôi có ý chúc cô thi tốt vậy mà cô đá đều tôi thế hả?

-Uà anh chúc tôi thi tốt hả? tôi không biết thật đó_nhìn nhỏ giống con nai tơ ngo ngác đập nát lá vàng rơi

-cô....._ thiên minh rít lên

-Sao?_cô vẫn không buông tha

-Thôi được rồi 2 người thôi cái kiểu chó nhà cắn nhau đó không thì bảo? _ Thái lâm lên tiếng

-Gi cơ????????? chó á? _ cả bọn nhìn nhau rồi bật cười

-ruồi muỗi đánh nhau trâu bò được lợi _ Đặng Quân lên tiếng

-nè không biết dùng thành ngữ thì im đi! phải là trâu bò đánh nhau ruồi muỗi được lợi chứ!!!! _ Diệu Hương lên tiếng

-Thôi được rồi đừng có mà đá đầu nhau nữa _ hoài an lên tiếng

tất cả cùng đi về hội trường nơi diễn ra cuộc thi vẽ giành chức hội trường hội mỹ thuật.tất cả mọi người ổn định chỗ ngồi và một người con trai bước lên trong ánh mắt thèm muốn của bao cô nàng bên dưới

-Tôi là Hoàng Chính Nam sẽ là giám khảo của cuộc thi ngày hôm nay.Đây là lần đầu tiên sau 2 năm tôi quay về trường. ngoài việc làm giám khảo cho cuộc thi tôi còn là chính thức tuyên bố từ hôm nay tôi sẽ quay về trường

tiếng xì xào nổi lên khắp hội trường

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

-và bây giờ xin mời 2 thí sinh bước lên

Băng du và thiên hà cùng bước đến sân khấu

-2 bạn có 5 phút để chuẩn bị

Ngay lập tức cả 2 cùng bày đồ vẽ ra nhò cứ loay hoay thấy không an tâm hoài an chạy lên xem thử có chuyện gì

-Cậu sao vậy

-Minh bị mất màu vẽ rồi cậu lên lớp lấy cho mình vài cây viết lông xanh và đỏ nhé?

-ừm

-nhanh lên đây

Trái với bộ mặt lo lắng của nhò thiên hà đang nở một nụ cười đắc thắng vô cùng

nhanh như chớp hoài an đem bút lông đến cho nhò

-cảm ơn cậu

-cậu có chắc là được không đây?

-ừm..... mình sẽ cố gắng hết sức

hoài an quay về chỗ của mình

-đã hết giờ chuẩn bị bây giờ sẽ bắt đầu tính thời gian 2 bạn có 3 tiếng để hoàn thành bài vẽ của mình đề tài là:.....

Tất cả đều hồi hộp

-Đề tài là: thứ duy nhất!!!!

bao nhiêu tiếng xì xầm vang lên

-bắt đầu

trong khi thiên hà đang phát họa cơ bản cho bài vẽ của mình thì nhò vẫn còn đang loay hoay pha chế màu vẽ. nhò dùng nước để pha màu lông nhưng mà hình như nó hơi ẩm quá nên nhò đã nhanh chóng lấy từ dưới đáy vali một mảnh vải voan trắng mỏng phủ lên trên tờ giấy cuối cùng chuyển màu vẽ đã

được giải quyết xong, nhưng mà nhỏ vẫn chưa hề vẽ mà cứ ngồi yên nhắm nghiền mắt lại

Càng ngày nhỏ càng làm mọi người đau tim trừ Lập Khiêm, quá bất ngờ vì nhỏ nên Chính Nam đàn người cả tiếng đồng hồ mà chẳng thấy nhỏ mở mắt ra, nhận ra điều bất ổn Chính nam lên tiếng

-Chỉ còn gần 2 tiếng nữa các bạn hãy khẩn trương lên!

-Anh đừng lên tiếng cứ để cô ấy như vậy đi, đừng lo!

Tiếng của lập khiêm vang lên thu hút tất cả mọi người, thiên minh nói nhưng chỉ đủ để cả bọn nghe

-cậu có chắc không?

-ừ

tất cả lại im lặng đã 1h30' trôi qua nhỏ cũng đã mở mắt ra cầm lấy cọ phát màu ngay trên giấy mà không hề định lượng khoảng cách mà cứ thế vẽ màu thật nhanh tay. Chính Nam ngạc nhiên không biết nói gì chỉ biết đứng nhìn những nét vẽ của nhỏ và nghĩ thầm trong đầu “Giống quá, sao lại có thể giống đến vậy chứ?”

-hết giờ

tiếng nói của chính nam vang lên cũng là lúc sự tò mò của mọi người dâng lên

-bây giờ tôi sẽ đề 2 bức tranh của 2 thí sinh ra trước để mọi người cùng ngắm

anh đề 2 bức tranh ra phía trước

-đầu tiên tranh của bạn thanh hà rất đẹp.

Mọi người ở dưới đang trầm trồ

”anh chính nam sao vậy nhỉ?”

”rõ ràng sự chênh lệch rất rõ mà?”

”2 anh em mà bảo”

-bố cục rất rõ ràng, đường nét chi tiết cách vẽ màu rất tỉ mỉ

sau lời nhận xét tất cả lời xì xầm vang lên nhiều hơn nữa

-bây giờ là tranh của Ngọc Hân.Màu vẽ của em đâu?

-Xin lỗi anh trong lúc tới đây màu vẽ của em bị mất ạ!

tất cả mọi người ngạc nhiên vô cùng

-đây là màu lông phái không?

-vâng ạ!

-cô có gì để giải thích cho việc dùng chất liệu này không?

-theo em một bức tranh đẹp là đẹp từ trái tim của người vẽ, đẹp từ ý nghĩ và nghĩa của bức tranh. không biết thắng hay thua trong cuộc thi này đối với em nó vẫn là một tác phẩm đẹp của bản thân mình. dù chất liệu làm ra nó có đơn giản chỉ là màu lông rẻ tiền nhưng nó vẫn là sự nỗ lực lớn của bản thân em!

-câu trả lời rất hay

tất cả mọi người ở dưới vừa vẽ tay vừa tấm tắc khen câu trả lời của cô. trong đầu chính nam lại không khỏi suy nghĩ” thật sự vô cùng giống”

-Bây giờ tôi chính thức thông báo hội trường hội mỹ thuật học viện HT sẽ là:....

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

-Tôi chính thức thông báo hội trưởng hội mỹ thuật học viên HT là bạn Nguyễn Ngọc Hân

tiếng vỗ tay vang lên ào ào

-Tôi không phục rõ ràng của tôi đẹp hơn!

- tranh của cô quả thật nét vẽ và màu sắc rất tinh tế và cẩn thận nhưng lại không có hồn ngược lại tranh của ngọc hân nét vẽ tuy không rõ nhưng lại rõ, không đều nhưng lại đều, ẩn bên trong rất có hồn.

thấy Thanh Hà không lên tiếng Chính Nam lại nói tiếp

-Ở đây có ai không phục thì cứ thẳng thắn nói ra!

tất cả đều im lặng

-Vậy thì không có thay đổi gì nữa!

Thanh Hà bỏ ra khỏi phòng tất cả mọi người cũng đi chỉ còn tụi nó ở lại

-Chúc mừng bạn Ngọc Hân_Diệu Hương lên tiếng

-coi như cô không phải là ngọc nát _Thiên Minh chen vào

-anh..... thôi không nói nữa chúng ta đi ăn đi!

-được đó tất cả kéo nhau xuống căn tin kể cả chính nam trong ánh mắt tò mò của các học viên

bước vào căn tin vẫn là cái bàn quen thuộc đó, tất cả mọi người ngồi xuống

-lạ nhỉ 3 nhò này cũng được ngồi ở đây sao?

-Anh Chính Nam anh phải cẩn thận nếu không người bị đuổi đi là chúng ta đó

-Hồ thiên nga anh bớt nói chuyện cho tôi nhờ được không?

-Ngọc Hân cô uống nhầm thuốc rồi hả? ngày thường toàn là tụi tôi nói với cô câu đó mà _Thiên Minh lên tiếng

-Tôi đang rất đói nói chuyện với cái đồ hồ thiên nga mù mắt điếc tai như anh làm bụng tôi sôi réo cả lên đây này!!!

-Thì ra là đồ ngọc nát nhà cô đang đói nên mới hiền lành như vậy

-Chứ hồi trước giờ tôi dữ dằn lắm sao?

-Đúng vậy đó _Không chỉ Thiên Minh mà Thái Lâm và Đặng Quân cũng nhận xét

-mấy người muốn chết hết rồi phải không?

-Cô dám _Thiên Minh gồng cổ lên

-Anh nghĩ tôi là ai mà không dám? tôi không sợ trời không sợ đất chỉ sợ những gì tôi sợ thôi

Cô vừa nói xong thì cả bọn ôm bụng mà cười chỉ có chính nam hơi ngạc nhiên vì trước đây 4 đại nam nhân của cái học viện này có thể đâu! Hoài An là em gái Lập Khiêm mà còn không được ngồi chung nữa là. tất nhiên là anh được ngồi rồi.....thật khó để diễn tả cảm giác lúc này của anh

Từ bên ngoài Lập Khiêm đưa khay đồ ăn đến để trước mặt nhò.

-Đừng cãi nhau nữa ăn đi, ồn ào quá!

Nhò không nói nữa mà chỉ kéo khay đồ ăn lại ăn thôi.và tốc độ ăn của nhò thật làm mọi người khủng hoảng lớn, cũng may Lập Khiêm lấy khay lớn chứ không đã hết từ lâu rồi. Mà cũng đúng thôi từ hôm qua lo chuẩn bị cho cuộc thi nhò có ăn uống gì đâu nên giờ ăn bù là phải rồi. mấy người kia cũng không nói gì cũng lần lượt đi lấy đồ ăn biết nhò đói nên mọi người cũng lấy thêm cho nhò. Thiên Minh lấy cho nhò một ly kem, Hoài An là 1 chiếc bánh nhò, Đình Quân thì khăn giấy, Diệu Hương thì cốc nước, thái lâm thì vài viên extra. tất cả cùng ngồi xuống

-Cảm ơn mọi người!

Chính Nam vẫn chưa hết ngạc nhiên

-Dạo này lạ nhì????????? 4 đại nam nhân của HT sao giờ lại thê thảm thế này?

Thái Lâm lên tiếng

-Đó là anh không biết đó thôi phải nịnh cô ta như vậy thì mới được ngồi đây ăn cơm nếu không thì..... phải xuống đất mà ăn trura bằng niềm tin đó!

-Thái Lâm anh đang đim bạn bè xuống đáy hồ đấy!!!

Đặng Quân và Thái Lâm cùng lên tiếng

-Bạn bè á?..... kẻ thù thì có

Ngọc Hân đưa 2 tay vác lên cổ 2 nhỏ bạn

-Chỉ có thiên tài mới hiểu được thiên tài thôi

Thái Lâm, Thiên Minh và Đặng Quân vờ ỏi rồi đồng thanh

-có mà thiên tài ấy

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Chính Nam buồn cười quá mà lên tiếng

-Thôi mau ăn đi!

tất cả bắt đầu ăn uống trong hòa bình

#####

Buổi chiều chính nam lang thang trên đường phố thì đôi mày khê chau lại khi nhìn thấy mẹ kế bà Hồng_ đang ngồi cùng thư kí của ông Hải trong một quán cafe. Anh lặng lẽ bước vào trong nhưng không để họ nhìn thấy, chọn một bàn gần đó và ngồi xuống

-Anh đừng tìm đứa con gái thất lạc của chủ tịch nữa!

-Nhưng mà phu nhân!

-Nếu không anh biết hậu quả rồi đấy!

-Nhưng tôi biết phải nói sao với chủ tịch bây giờ?

-Cứ nói là nó chết rồi!

-Nhưng nhờ chủ tịch biết thì phải làm sao đây?

-Ông ta sẽ không biết đâu!

-Nhưng.....

Bà Hồng bỏ tờ set trị giá 150 triệu lên bàn

-Đừng làm tôi thất vọng

Đội bà ta bước đi Chính Nam mới lặng lẽ bước lại chỗ thư kí

-Cậu chủ

-Ừm!

-Chuyện này!!!

-Không sao, sét thì cứ giữ coi như thù lao cho anh nhưng người thí vẫn phải tìm

-Vâng thưa cậu chủ

-Đừng nói cho ai biết, anh làm được chứ!

-Vâng thưa cậu chủ

tên thư kí nói rồi cuối đầu chào và bước ra ngoài

#####

Một tháng dần trôi qua trong bình lặng như cũ

Điện thoại của Băng Du vang lên tiếng chuông tin nhắn

-Băng Du học xong ra nhà xe anh đưa em về ngôi nhà nhỏ của chúng ta

-Nhờ có ai thấy thì sao?

-đội Trường tan hết rồi mà

-Vâng em biết rồi

Buổi chiều tan học Băng Du chậm rãi bước đến nhà xe.Chính Nam đang cần tìm nhỏ thế mà đầu óc nhỏ chỉ nhớ mỗi Lập Khiêm sao những chuyện của hội mỹ thuật. Chính Nam nhìn thấy nhỏ từ xa mà mừng thầm trong lòng có cơ hội xả bức bối mấy hôm nay tìm mà không thấy nhỏ sẵn tiện bảo nhỏ đem bức tranh hôm trước đi triển lãm

-Băng Du

Chính Nam chợt dừng bước khi nghe 2 từ Băng Du.Anh có linh cảm sẽ tìm được đứa em gái tội nghiệp

-Là Băng Du nhưng ở đâu?

Anh nghĩ thầm mắt vẫn đảo quanh chỉ nhìn thấy Lập Khiêm đang tiến lại

-Băng Du! em cứ đợi ở đây anh đi lấy xe _Lập Khiêm

”-Không lẽ???”_Chính Nam quá ngạc nhiên đến không thể nhìn thẳng vào Ngọc Hân

Nhỏ chỉ mỉm cười nhìn Lập Khiêm rồi gật đầu, anh cũng bước thẳng đến nhà xe.Chớp thời cơ chính nam tiến thẳng đến

-Ngọc Hân nói cho anh biết tên thật của em là Hoàng Băng Du phải không?

-Sao..... sao anh biết? _nhỏ hơi sợ

-Em là con gái của cô Liên đúng không?

nhỏ gật đầu

-Có phải người này không?

anh đưa 1 tấm ảnh ra

-Sao anh có tấm hình này?

-Anh hỏi có phải người trong tấm hình này là mẹ em không?

-Vâng.. anh biết mẹ em đang ở đâu không?

-Em..... Em chính Là Băng Du rồi

Anh ôm chầm lấy nhỏ.Bất chợt Băng Du vùng vẫy

-Buông tôi ra..... cứu tôi với..... cứu

Nhỏ la hét trong khi Chính Nam đang dâng trào cảm xúc mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Nghe tiếng hét khiếp đảm của Băng Du lập tức chạy đến rồi kéo Băng Du ra

-Em có sao không? _Lập Khiêm nhỏ nhẹ hỏi

-Vẫn không..... không sao _ Vì sợ nên nhỏ cứ ập a ập ứng mãi

Đột nhiên Lập Khiêm quay lại ánh mắt tóe lửa nhìn chăm chăm như muốn thiêu đốt Chính Nam không bằng vậy

-Anh bị cái gì vậy?

Không để ý đến Lập Khiêm, Chính Nam nhìn thẳng Băng Du ánh mắt chân thành

-Băng du, anh xin lỗi vì đã không chăm sóc tốt cho em, đã để cho em chịu nhiều cực khổ bên ngoài nhưng từ nay anh sẽ chăm sóc và bảo vệ cho em thật tốt

-Anh đang nói cái gì vậy? _ lập khiêm sốt ruột

-Anh chính là..... là _ do cảm xúc quá lớn nên cô họng chính nam như có một cỗ khí nóng tràn ngập làm anh không thể nói một cách bình thường

-Có gì anh mau nói đi

-Anh chính là anh trai của em, Băng Du à!!!!

-Anh đang nói cái gì vậy anh trai của tôi bây giờ cũng đã 25 tuổi rồi.Nói đi sao anh lại có tấm hình của mẹ tôi?

Hơi bị kích động nên nhỏ nói hơi lớn tiếng

-Bà Liên thật ra không phải là mẹ của em

-Anh đang nói cái gì vậy chứ??? Tại sao mẹ tôi lại không phải là mẹ tôi?

-Em bình tĩnh lại đi! Em là Hoàng Băng Du!!! Là con cháu nhà họ Hoàng, Lần này anh về nước mục đích cũng chỉ để tìm em thôi! Em gái!!! _Chính Nam bình tĩnh giải thích

-Anh nói dối.... tôi không phải.... không phải....

Xúc động tăng lên, trời đất như hòa làm một, mặt đất dưới chân như biến mất, mọi thứ xung quanh đều xoay vòng, nhỏ ngã gục trong vòng tay của Lập Khiêm

-Băng du... Băng du

Chính nam thét lên

-Anh mau đi lấy xe đi. Nhanh lên _Lập khiêm hét lên ra lệnh

Trước cửa phòng cấp cứu

Cả 2 người đàn ông rơi vào trầm lặng. Người làm nhà Lập Khiêm đột nhiên bước đến

-Cậu chủ, ông chủ muốn cậu về trụ sở ở Hà Nội giải quyết một số việc của tập đoàn _ Ông cung kính cất tiếng

-Nhưng mà..

-Không sao cậu cứ đi đi ở đây có tôi là được rồi_Chính Nam cảm thấy khó xử

-Nhưng

-Tôi là anh trai con bé không lẽ không chăm sóc cho em gái mình được sao?

-Vậy tôi đi trước

Anh khẽ xoay người bước đi , đến ngã rẽ khuất anh khẽ xoay lại nhìn cửa phòng cấp cứu

3 tiếng sau, Trong phòng bệnh của nhỏ rất đông đủ, Diệu Hương,Hoài An, Lâm,Quân, Nam,Minh, Và cả ông hải

Đôi mắt nhỏ nhẹ nhàng mở ra, chớp choạng với ánh sáng

-Băng du con tỉnh rồi sao?_Ông Hải ân cần nắm lấy bàn tay đang truyền kim của nhỏ

-Là anh 2 đây!!! em có đau ở đâu không?_Chính nam cũng lo lắng không kém

4 Người kia nghe thấy cách xưng hô này không khỏi sốc. Hoài An là người đầu tiên hết sốc

-Ngọc Hân bạn có sao không?

Nhỏ vẫn im lặng không trả lời lại làm mọi người lo lắng hơn

-Nè ngọc Hân nói gì đi chứ cứ im lặng như vậy làm tụi này sợ lắm đấy_Thiên Minh nhìn nhỏ

Nhỏ vẫn im lặng không nói gì, đôi mắt khẽ đưa quanh tìm bóng hình Lập Khiêm nhưng không thấy

Thấy mãi mà nhỏ không nói chuyện, ba nuôi của nhỏ bảo tất cả mọi người ra ngoài để nhỏ có thể ổn định

Ba nuôi của Băng du nói chuyện một lát với ông Hải rồi cũng lặng lẽ bước đi.Ông Hải quay lại chỗ của mọi người

-Bây giờ cũng trễ rồi, các cháu về trước đi. 1` lát nữa bác và thằng Nam làm thủ tục xuất viện cho Băng Du xong thì sẽ đưa con bé về nhà bác!!!

Cảm thấy ở lại cũng không giúp được gì, cả đám cuối đầu chào ông hải

-Vậy chúng cháu về trước Vài hôm nữa sẽ tới thăm Ngọc Hân

-Được rồi cảm ơn các cháu đã lo cho Băng Du, các cháu về cẩn thận

-Chào bác

Cả đám bước đi

-Ba muốn đưa con bé về biệt thự riêng trước rồi mới đưa về nhà chúng ta

-Ông nói vậy cũng được sao? Bộ con bé là con riêng của ông hay sao phải giấu giếm phu nhân và tiểu thư của ông?

-Ba chỉ là nghĩ cho Băng du thôi

-Không cần kiêu quan tâm đó của ông!!! tôi sẽ đưa nó về nhà. Người nên sống ở biệt thự riêng là mẹ con bà ta kìa

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Ông Hải nghĩ ngợi một lát

-Ông có nghĩ cho anh em tôi dù chỉ một chút hay không ?

-Đương nhiên ba thương ba anh em các con nhất rồi

-Vậy sao? tôi chỉ có duy nhất một đứa em gái!!! Tính theo thứ tự người nên đi là mẹ con bà ta không phải Băng Du!!! Từ trước tôi vẫn còn chút niềm tin với ông, nhưng câu nói vừa rồi của ông đã làm tôi cực thất vọng. Tôi thì sao cũng được nhưng Băng Du phải được bù đắp ông có hiểu hay không?

-Thôi được!!! Con đưa con bé về nhà chính đi

-Điều đó là dĩ nhiên, không cần ông cho phép

Chính Nam bỏ mặc ông Hải ở đó một mình bước vào phòng bệnh của nhỏ

-Em đã khỏe hơn chút nào chưa?

Ánh mắt anh tỏa ra vẻ quan tâm nhưng trái lại nhỏ chỉ lạnh lùng gật đầu mà không trả lời

-Có một số việc em không biết về gia đình mình. Anh biết em cũng không muốn biết, và quan trọng anh cũng không muốn nói!!! Anh muốn cuộc sống của em có thể ngày ngày vui vẻ giống như lúc trước thôi!

Vẫn không trả lời. Anh xoay người dọn đồ của cô

-Chúng ta đi thôi

Nhỏ cố vùng người đứng dậy bước đi theo anh ra khỏi phòng

Cả hai lên xe về biệt thự

Anh một tay cầm túi đồ của Băng Du một tay dìu nhỏ vào nhà, Tất cả người làm trong nhà bước ra, tất cả đều ngạc nhiên khi nhìn thấy nhỏ

-Em ngồi đây một lúc, anh sẽ cho người lên dọn phòng cho em!!!

Anh đỡ nhỏ ngồi xuống chiếc ghế sofa rồi xoay người

-bà Mẫn theo tôi lên lầu

Rồi anh cùng 1 bà giúp việc già đi lên lầu. Mẹ con Thiên Hà nghe thấy có người đến liền ra ngoài xem thử

-Mai, đây là ai vậy?

Thiên Hà chợt nhận ra

-Mẹ đây là đứa đã giành chức hội trưởng hội mỹ thuật với con đây ạ

-Hà? _ Người đàn bà có chút bất ngờ

-Nguyễn Ngọc Hân cô đến đây làm gì? _ Cô ta quay ra phía người giúp việc-Chị Mai cô ta đến đây làm gì?

-Dạ!!! là cậu chủ đưa cô ấy về!

-Thì ra là người của anh hai! Vậy thì tỏ ra trong sáng cái gì chứ? Không lẽ cô lấy thân mình để đổi lấy chức hội trưởng sao? Ghê gớm thật đó!!! Nếu như là vậy sao không nói từ đầu tôi sẽ dâng luôn cho cô cái chức hội trưởng đó!!! Sao hôm nay cô im lặng quá vậy? bình thường nói nhiều lắm mà?

Thiên Hà bước đến và vào mặt của Băng Du, Nhỏ vẫn không nói gì chỉ trừng mắt lên nhìn Thiên Hà

-Đề tôi xem cô già cầm đến độ nào!

Cái tát của Thiên Hà mỗi ngày một mạnh hơn, in lên mặt nhỏ những vết đỏ hằn, trên khóe miệng lại có ít máu

-Cô đang làm cái gì vậy? _ Chính Nam bước vội đến bên Băng Du đẩy Thiên Hà ngã nhào xuống đất

-Em có sao không?

Anh đưa tay lên mặt cô lau nhẹ vết máu trên miệng

Nhỏ vẫn im lặng

-Con làm gì mà đẩy em ngã thế chứ? _ Mẹ thiên Hà vừa đỡ cô ta dậy vừa nói

-Ai mẹ con với bà? ai anh em với cô? Hoàng Chính Nam này chỉ công nhận Hoàng Băng Du là em gái của mình. Chính là cô gái này

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

- Ý cả con là.... đây là em gái con? _ Mẹ Thiên Hà hơi sùng sốt

- Bà sợ sao? _ Chính Nam nhìn thẳng vào mặt bà ta _ Hay là bà đã làm chuyện gì đó có lỗi với Băng Du? tôi nói có đúng không? mà chắc không rồi, bà có lỗi với anh em tôi thì đúng hơn.

Bà ta hơi chột dạ, ánh mắt run sợ, tay hơi run, miệng ấp úng

- Con nói gì vậy chứ?

- Tôi chỉ chất vấn lương tâm của bà thôi, không chỉ có bí mật này, còn rất nhiều điều khác. hãy đợi đi tôi sẽ nhanh chóng cho bà biết cảm giác mất đi mọi thứ đáng sợ như thế nào

- Ta thật sự không có gì xấu hổ _ Bà ta đứng thẳng nhưng lại không dám nhìn vào mắt của anh

Anh cũng không muốn nói nhiều với người đàn bà này, anh chỉ quay sang phía người làm

- Đây là cô chủ của các người nếu còn để tôi thấy việc này xảy ra một lần nữa thì các người tự lo liệu mà dọn đồ ra khỏi nhà này đi

- Vâng thưa cậu chủ _ Tất cả mọi người đồng thanh

- Còn nữa quyền hạn trong nhà này mọi người phải tự hiểu được chứ?

- Vâng thưa cậu chủ

Anh đứng dậy đi theo Băng Du

- Chúng ta lên phòng, bà Mẫn mau đem hộp thuốc lên phòng cô chủ cho tôi

Cả 3 cùng bước lên lầu đi khuất qua dãy hành lang

- Hoàng Chính Nam, cậu nghĩ cậu muốn biết thì biết được sao? _ Bà ta rít lên nhẹ nhàng nhưng lại tỏa ra mùi đáng sợ

Phòng của Băng Du, Bà Mẫn nhẹ nhàng bôi thuốc vào chỗ khóe miệng của nhỏ, không khóe lóc, rên rĩ, chỉ có khuôn mặt bần thần không chút quan tâm mọi việc

- Lần sau nếu có chuyện như thế này xảy ra em nhất định phải nói cho anh biết, Em gái ngọc à!

Anh nhẹ nhàng khuyên nhủ

Không khí im lặng diễn ra đến khi bà Mẫn bôi thuốc xong

- Anh không làm phiền em nữa, nghỉ ngơi đi

Cả 2 bước ra khỏi phòng, Băng Du nằm xuống chiếc giường êm ái suy nghĩ

Ten..... ten..... ten.....

tiếng chuông tin nhắn vang lên, Cửa Lập Khiêm

”-Em khỏe chưa?”

”-Anh Lập khiêm! anh đang ở đâu vậy?”

”-Anh đang ở Hà Nội, anh xin lỗi vì đáng ra anh phải đang ở bên cạnh em mới đúng”

”-Không sao mà!”

”-Em đang ở nhà Chính Nam phải không?”

”-Vâng ạ!!!”

”-Thiên Hà nhất định sẽ không để yên cho em, nếu cô ta làm gì em, hoặc em không thích ở đó, cứ nói với anh. Anh

nhất định sẽ về ngay đón em đến căn nhà nhỏ của chúng ta có được không?”

”-Vâng ạ! anh Lập Khiêm”

”-Ừm”

”-Em nhớ anh “

”-Nhanh vậy à? mới lúc sáng chúng ta gặp nhau mà”

”-Anh không nhớ em à?”

”-Có, đương nhiên là có! anh rất nhớ em”

”Anh mau về với em nha?”

”Anh sẽ về trong thời gian sớm nhất. Bây giờ cũng khuya rồi em mau đi ngủ đi, tuần này trường cho phép nghỉ lễ, em không cần phải đến trường, ở nhà nghỉ ngơi cho lại sức”

”-Vâng ạ! anh cũng nghỉ ngơi đi đừng thức khuya quá”

”Anh biết rồi chúc em ngủ ngon”

”Chúc anh ngủ ngon”

Cả 2 tắt điện thoại. Nhỏ đắp chăn kín lại, tâm trạng lúc này cũng thoải mái hơn, Vì sao qua tất cả vẫn còn có anh Lập Khiêm ở bên cạnh, có thêm một gia đình thì có sao chứ? chỉ cần có anh Lập Khiêm tất cả chẳng sao cả.

Chìm sâu vào giấc ngủ. nếu như thiếu vắng một Trần Lập Khiêm tài giỏi, lạnh lùng, kiêu ngạo nhưng luôn ấm áp với nhỏ, thì một Hoàng Băng Du luôn hồn nhiên, hay vui đùa, gan dạ này sẽ ra sao? Vì nó chưa xảy ra nên cảm thấy xa vời, đợi, đợi, đợi, đợi đến một ngày khi chuyện đó xảy ra thì mới biết nó đáng sợ đến mức nào, không chỉ đơn giản là thiếu vắng một bóng hình, nó còn hơn suy nghĩ bây giờ rất nhiều

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

(Đoạn này mình quyết định đổi cách gọi Băng Du nhé)

??

Sáng hôm sau

Băng Du vừa tỉnh lại đã nhìn thấy Bà Mẫn đứng ở cửa rồi. Cô không nói gì chỉ bước vào phòng vệ sinh cá nhân, khi bước ra bà ấy vẫn ở đó nhưng trên tay còn có một khay đồ ăn

-Cô chủ cô ăn com đi ạ!!!

Cô liếc nhìn mà không nói gì với bà ấy, lẳng lặng ngồi xuống giường, Bà Mẫn đặt khay thức ăn lên bàn rồi bước lại chiếc giường ngồi xuống bên cạnh cô

-Cô chủ rất giống bà chủ!

Cô quay đầu lại nhìn bà

-Bà chủ cũng rất xinh đẹp, lúc trẻ bà ấy rất dịu dàng nhưng lại vô cùng cứng rắn, Bà ấy rất thích có con gái. Khi sinh cậu Chính Nam ra đòi bà ấy đã ước gì cậu chủ có thể là con gái, nếu nhìn thấy cảnh này chắc chắn bà chủ sẽ rất vui

Có nghi hoặc nhìn bà

-Cô xinh đẹp, dễ thương và rất giống bà chủ. Nghe nói cô cũng vẽ đẹp giống như bà chủ

-Mẹ tôi?

-Đúng vậy! Lúc còn sống bà ấy cũng là một họa sĩ tài năng

-Nhưng tôi không hiểu tại sao bây giờ mình lại rơi vào hoàn cảnh này? tại sao Thiên Hà lại bằng tuổi với tôi?

-Cô chủ à! có những thứ không biết có thể tốt hơn cho bản thân. Sẽ khiến con người ta vui hơn.

-Nhưng không phải che giấu cũng có một ngày tôi phát hiện ra ,à thôi!

-Chỉ cần một ngày vui vẻ thì là tốt rồi. Có những người cầu mong được sống vui vẻ dù chỉ một ngày cũng còn quý hơn tất cả! Bây giờ cô mau ăn sáng đi!

Bà đứng dậy kéo theo cô lại chiếc bàn

-Món cháo hạt sen này tôi làm theo sở thích của bà chủ không biết cô có thích không?

-Tôi ăn thế nào cũng được

Nói rồi cô ngồi xuống ghế ăn lấy vài muỗng cháo

-Rất ngon

-Cảm ơn cô

Ăn xong cô uống thuốc rồi đi về phía giường

-Anh Chính Nam đâu?

-Cậu chủ ra ngoài từ sáng sớm không biết để làm gì ạ!

-Tôi ra ngoài một lát

-Để tôi gọi tài xế cho cô!

-Không cần đâu. tôi muốn ra ngoài gặp anh Chính Nam

-Cậu chủ cần dặn khi nào cô ra ngoài phải để tài xế đưa đi

-Thôi được rồi

Bà Mẫn bước ra khỏi phòng cô cầm lấy chiếc điện thoại do dự gọi cho Chính Nam

“-Alô, Băng Du là anh đây

-Em muốn gặp anh

-Vậy anh về ngay

-Không cần. ra ngoài đi

-Vậy em đến khách sạn royal nhé có thể anh sẽ đến trễ một lát

-Tạm biệt”

Cô tắt máy đi thay đồ rồi ra xe

-Đưa tôi đến khách sạn Royal

-Vâng thưa cô chủ

Bác tài xế trả lời xong thì cẩn thận quay xe đi

Cô bước vào khách sạn royal, một nhân viên phục vụ bước ra

-Cô Hoàng chúng tôi sẽ đưa cô đến bàn cậu chính Nam đặt trước

Cô không nói gì chỉ bước theo người phục vụ bước vào thang máy. Đến một lầu kín chỉ đặt khoảng 10 chiếc bàn sang trọng

-Cô có muốn dùng gì trước không ạ?

Cô ngồi xuống bàn

-Cho tôi nước cam

-Vâng ạ!

Người phục vụ mau chóng bước đi. Cô chỉ yên lặng nhìn ra cửa kính. Cuộc đời của cô có cần quá màu mè như thế này không?

Ở chiếc bàn cách đó không xa, Thái Lâm, Đặng Quân và Thiên Minh đang ngồi ở một góc nói chuyện

-Kia có phải là Ngọc Hân không? _ Thái Lâm

-Đúng vậy

Cả Thiên Minh và Đặng Quân cùng quay lại nhìn

-Đổi với điều kiện cô ấy sao có thể đến những nơi này? _ Thiên Minh

-Để xem thử đã _ Đặng Quân cũng tò mò không kém

Đợi một lúc Chính Nam bước đến, nhanh chóng tiến đến chiếc bàn mà cô đang ngồi

-Em đến lâu chưa?

-Cũng không lâu lắm

Anh vừa ngồi xuống thì người phục vụ đưa nước cam đến

-anh có muốn dùng gì không ạ?

-Cho tôi một cafe là được rồi!

Cô phục vụ lại bước đi

-Bây giờ em nói cho anh biết, tìm anh có việc gì? tại sao không đợi anh về nhà?

Cô do dự một lát, uống một ít nước cam rồi quay lên nhìn Chính Nam

-Tại sao anh chắc chắn rằng tôi là em gái của anh? Có bao nhiêu người tên là Băng Du?

Anh cũng chỉ biết nhìn cô bằng ánh mắt thương yêu

-Thứ nhất em chính là con gái nuôi của bà Liên, còn quan trọng nhất vẫn là cái này

Anh đưa đến trước Mặt cô một tập tài liệu được bọc trong phong thư màu vàng

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Ở phía xa, bọn Thiên Minh đang cố gắng xem xét tình hình, nhìn thấy Băng Du đang khóc muốn sụp đổ trước mặt Chính Nam khỏi phải nói thì cũng hiểu được đầu óc họ đang nghĩ vớ vẩn gì

-Hôm trước ở bệnh viện anh Nam gọi Ngọc Hân là gì? _ Thiên Minh quay sang phía Thái Lâm

-Hình như là Băng.... Du Phải không nhỉ?

-Hình như là vậy _ Quân cũng nghi vấn

Cô và Chính Nam vẫn chưa phát hiện ra bọn họ

-Vậy anh giải thích sao cho việc em mất tích và thất lạc?

Cô đưa ánh mắt hoài nghi nhìn anh

-Chuyện đó anh đã nói ở Bệnh viện rồi! Có một số việc không nói ra thì sẽ tốt hơn cho em!

Anh nhẹ giọng ánh mắt nuông chiều nhìn cô

-Vậy Thiên Hà là chị em sinh đôi với em sao? vậy người hôm trước là mẹ em?

-Không phải. Em nhất định không được gọi người đó là mẹ, có hiểu không?

Anh có vẻ hơi tức giận

-Vậy thì anh mau nói ra đi Thiên Hà và em tại sao cùng một tuổi?

Cô kích động lay mạnh vai anh

-Anh không muốn nói cho em biết

-Em nhất định phải biết! Có phải ba chúng ta

-Không phải

Anh vội cắt đứt suy nghĩ làm tổn thương cô

-Không phải vậy thì thế nào? Anh mau nói đi. aaaaaaa

Cô quá kích động

-Băng Du bình tĩnh đi! Bình tĩnh đi em

-Anh mau nói đi! không phải như em, vậy Thiên Hà là thế nào? Người phụ nữ đó là ai? Mẹ chúng ta đâu? anh mau nói đi, Tại sao em lại trở thành thế này?

-Bình tĩnh lại đi mà

Anh bắt lực ghì chặt 2 cánh tay cô, Giữ cho cô thôi kích động

-Người đâu?

Anh gọi lớn

-Mau đưa cô chủ đến bệnh viện với tôi

-Vâng ạ!- Một hai người nghe tiếng anh gọi lập tức chạy tới nghe lệnh

-Khoan đã

Thiên Minh không thể kìm chế được chạy ra, kéo theo cả đám kia chạy tới

-Chính Nam anh làm gì giữa ban ngày ban mặt vậy?

Mình nhanh chóng kéo cô ra khỏi tay Chính Nam

-Cậu không biết thì đừng nói nhiều

Chính nam kéo cô về phía mình

-Băng Du anh đưa em đến bệnh viện

Cô đang gặp phải đả kích lớn, bây giờ lại phải bị đẩy qua lại giữa hai người đàn ông, không nổi giận thật sự không phải là người rồi

-Các người làm gì vậy?

-Anh xin lỗi, để anh đưa em về nhà

-Không cần để em đưa cô ấy về nhà

Cả Chính Nam và Thiên Minh đều kéo 2 cánh tay cô, có lẽ không chịu nổi nên cô vùng mạnh ra

-Đề em yên đi

Sau đó liều mạng chạy như bay ra khỏi đó

-Mau cho người đuổi theo đưa cô chủ về biệt thự_Chính Nam nhanh chóng giục bọn vệ sĩ

Tất cả bọn họ không nói nhiều nhanh chóng chạy theo cô

-Bây giờ thì anh giải thích được rồi chứ?

Thiên Minh kéo cánh tay Nam trực tiếp đối diện

-Lại kia đi

Nam cũng không nói nhiều đi thẳng đến bàn ăn

Băng Du lang thang đi trên con đường mà không xác định phương hướng. Trời bắt đầu tối dần, cô cũng không biết phải đi về đâu!!! Lừa dối! giả tạo! cô không tin ai hết cả! để át đi suy nghĩ trong đầu cô lắc đầu liên tục. Màn đêm lạnh lẽo cùng với tiếng gió rít điên cuồng trong tán cây làm bờ vai cô run nhẹ một cơn. Nhìn kĩ xung quanh cô cuối cùng cũng phát hiện ra con đường này! Ở đây khác với con đường ở Sài Gòn này, nó yên tĩnh, nhiều cây xanh lâu lâu lại có tiếng côn trùng cất lên.

'Là con đường dẫn đến ngôi nhà nhỏ của cô và Lập Khiêm'

Lúc còn nhỏ, mỗi lần đi con đường này anh luôn không đồng ý, bởi vì nó quá xa, luôn miệng bảo cô rằng hãy đi con đường tắt sau nhà. Nhưng cô lúc nào cũng chỉ muốn đi trên con đường này. Đơn giản vì cô muốn được nắm tay anh đi trên một con đường dài, cùng nhau lắng nghe tiếng côn trùng kêu, cùng tranh cãi xem nó là con vật gì? Cùng anh đếm sao vào ban đêm, cùng chạy bộ vào sáng sớm, còn rất nhiều điều khác mà đã tạo cho cô và anh một kí ức thật sinh động, đẹp đẽ mà đến tận sau này khi cùng nhau đau khổ họ vẫn không hối tiếc vì đã có với nhau khoảng thời gian đó

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Cô lặng lẽ bước tiếp về ngôi nhà nhỏ sau núi của hai người

Ten.... ten.... ten

Chuong điện thoại reo vang “Anh Chính Nam đang gọi”

-Alô_ cô bắt máy

-Băng Du em đang ở đâu?

Trong điện thoại vang lên giọng nói lo lắng của Chính Nam

-Không cần, có lẽ em cần một khoảng thời gian để suy nghĩ lại

-Băng Du em còn rất yếu! nói cho anh biết em đang ở đâu anh sẽ đến đón ngay!

-Em đã bảo không cần khi nào bình tĩnh lại thì em sẽ gọi cho anh!

Tít tít..... tít

Có lẽ lúc này trốn tránh hiện thực, bỏ chạy khỏi nơi đó là hơi hèn nhát nhưng đối với cô mà nói đó chính là biện pháp tốt nhất bây giờ!! Con người cũng vậy! trước khi muốn đối diện với một điều gì đó vẫn cần lắm một khoảng thời gian để lấy tinh thần

Mở cửa bước vào nhà, Băng Dù nằm nhoài ra trên giường chớp mắt

Chính Nam và bạn Thiên Minh vẫn còn ngồi trong khách sạn Royal

-Ý anh là Ngọc Hân là Băng Du?

Thiên Minh người dựa vào ghế sau hồ nghi hỏi

-Đúng vậy!_ Chính Nam thần sắc nặng nề ngồi đối diện

Ở Hà Nội

Lập Khiêm vừa bước ra từ phòng họp, anh nhanh chóng đi đến phòng ngủ đã được chuẩn bị sẵn. Vừa vào trong liền nhìn đồng hồ, tám giờ tối, anh lấy điện thoại bấm số gọi đi

Ở đầu dây bên kia Băng Du còn đang nằm dài trên chiếc giường lớn. Nghe thấy tiếng chuông điện thoại, đôi mắt đã hơi tím của cô mở ra, lưỡng lự một chút rồi nghe máy

-Anh Lập Khiêm

-Anh đây!!! Em đang ở đâu?

Hơi nghiêng người, cô áp chiếc điện thoại vào gần tai như muốn nghe rõ hơn giọng anh

-Em đang ở nhà chúng ta. Còn anh?

-Anh đang ở Hà Nội giải quyết việc của công ty!_ giọng nói như dừng lại một lúc lại tiếp tục_ Băng Du!

-Vâng

Cô không nói nhiều như ngày thường vì muốn được nghe giọng anh rõ hơn

-Em đã khóc đúng không?

-Em... em không có

-Anh biết em cần một thời gian dài để suy nghĩ! anh chỉ muốn nói với em rằng_ Anh dừng lại thở dài một hơi_ Băng Du anh luôn ở sau lưng em! đừng khóc khi không có anh ở bên cạnh! hãy chỉ khóc khi ở bên anh!

Không biết sao chỉ cần nghe giọng nói của anh là sóng mũi của cô lại cay xè

-Tại sao?

-Bởi vì anh sẽ không an ủi em được, cũng không thể lau nước mắt cho em, càng không thể cho em một bờ vai để tựa vào

-Nhưng mà anh Lập Khiêm nước mắt chọt rơi xuống thì phải làm sao?

Cô chỉ cảm thấy giọng nói này ám áp đến độ cảm động rơi nước mắt! đúng vậy cô chỉ cần một người là Lập Khiêm là đủ rồi!

-Vậy anh cho em phá lệ một lần! em khóc đi!

Anh im lặng, lắng nghe tiếng khóc mặc dù đã cố gắng kiềm chế nhưng vẫn vô tình phát ra. Anh không lên tiếng để cô thoải mái tiếp tục khóc. Một lúc lâu sau đầu dây bên kia không còn tiếng nấc nữa, anh mới lên tiếng

-Em còn chưa biết rằng chỉ cần em khóc anh đều rất đau lòng! giọt nước mắt của em rơi xuống có thể làm vui đi nỗi buồn của em nhưng lại khiến anh rất đau lòng! vì thế anh muốn em bây giờ phải ăn uống thật ĐẦY ĐỦ

-Anh Lập Khiêm

-Ừm, anh nghe

-Nếu không có anh em sẽ như thế nào?

-Đừng nói bây nữa tại sao lại không có anh chứ? mau đi ăn đi, anh biết em chưa ăn gì!

- Em yêu anh!

- Anh biết, nhưng câu này phải do anh nói chứ!

- Cái gì?

- không có gì! anh yêu em!

- Khi nào anh mới về?

- khoảng 2 ngày nữa! Anh xin lỗi vì lúc này không thể ở bên cạnh em

- Không sao đâu! em sẽ đi ăn cơm nên không nói chuyện điện thoại với anh nữa!

- Đồ ăn anh để ở tủ lạnh em cho vào lò vi sóng hâm nóng lại rồi hãy ăn!

- Vâng em biết rồi

Cô nhanh chóng tắt điện thoại sau đó hít một hơi rồi đứng dậy vào phòng ăn

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Cô cứ thế ở nhà của Lập Khiêm thêm một ngày, có lẽ là lo lắng cho Băng Du nên Lập Khiêm nên ngay ngày hôm sau anh lập tức trở về. Về đến nơi anh lập tức quay về nhà tìm cô.

- Du.

Anh mở cửa không đợi được cất tiếng gọi cô. Nghe tiếng gọi quen thuộc cô bước ra khỏi giường chạy về phía anh. Anh ôm cô thật chặt vào lòng rồi hôn nhẹ lên mái tóc mềm

- Có ổn không?

Đáp lại cái ôm của anh, cô lùi vào lòng anh tìm kiếm hơi ấm quen thuộc.

- Em ổn. Không phải anh nói mấy hôm nữa mới về sao?

- Không phải là vì anh nhớ em sao? em ăn trưa chưa?

Anh xoay người nhìn vào mắt cô cưng chiều nói. Cô chỉ lười biếng chui vào lòng anh rồi khẽ lắc đầu.

- Em vẫn không thể chấp nhận được sao? Đôi khi em cần phải trân trọng hiện tại và tương lai hơn là việc xem trong quá khứ đã qua.

Cô lắc đầu rồi lại gật đầu, từ trên đỉnh đỉnh đầu lại truyền ra tiếng thờ dài của anh như chờ cô nói ra đáp án.

- Em chỉ không làm quen được với chuyện này.

- Anh muốn em nhìn thẳng vào sự thật, cô bé cứng đầu của anh đâu mất rồi? chúng ta ra ngoài ăn cơm sau đó anh đưa em đến nhà Chính Nam, được không?

Băng Du im lặng một lát rồi cũng gật đầu

Cả hai ôm nhau một lát sau đó anh mới buông cô ra rồi lấy một chiếc áo khoác dài cho cô

- Trời lạnh rồi em mau mặc vào đi.

- Em có cần phải thay đồ không?

Anh bật cười rồi lắc đầu.

- Không cần đâu! Em đẹp thế này rồi mà! anh rất có cảm giác không an toàn

Cô bật cười rồi nghiêm mặt nhìn anh từ trên xuống dưới tác lười đánh giá, Lập Khiêm lại tò mò trước phản ứng của cô nàng nhìn mình từ trên xuống dưới phát hiện không có gì bất thường mới lên tiếng

-Anh sao nào?

Cô bước ra phía cửa ngoảnh đầu nhìn anh cười mỉm

-Em thì rất an toàn

Bước ra khỏi cửa để lại anh đứng đó, anh nghĩ một lát rồi mỉm cười đi ra ngoài theo cô

-Anh thì sao nào? rất có lực sát thương nha

Cả hai lên xe. Anh đưa cô vào trung tâm thành phố rồi dừng lại ở một nhà hàng sang trọng. Cả hai xuống xe rồi khoát tay nhau vào trong anh ghé vào tai cô thân mật thì thầm

-Không phải em bảo không muốn ai biết mối quan hệ của chúng ta sao?

Cô quay lại nhìn anh

-Không phải anh bảo rằng cảm thấy không an toàn sao? em là bạn gái kiểu mẫu phải giúp anh rồi

Cả hai cùng bước theo một người phục vụ vừa đi vừa cười đến một chiếc bàn gần cửa sổ

-Cho chúng tôi hai phần sườn cừu cừu nướng

Cô nhanh miệng gọi món

-Ở đây có bánh táo nướng mà phải không? _ Anh không nhìn thực đơn mà nhìn người phục vụ

-Vâng thưa quý khách

Cô phục vụ đặt nước trắng lên bàn rồi trả lời nhẹ nhàng

-Vậy cho chúng tôi thêm hai phần bánh táo

Cô phục vụ cúi đầu chào rồi quay vào trong

-Anh sợ em vặt hết táo trong vườn nên mua bánh táo cho em à?

Cô trừng mắt với Lập Khiêm

-Đúng thì sao? táo ở nhà còn xanh ăn vào không tốt cho bụng của em

Cô cười cười rồi uống một ngụm nước

Cả hai đang ăn trưa thì Minh và Nam từ bên trong bước ra. Đây là nhà hàng của Minh nhân viên quản lý vừa thấy Băng Du và Lập Khiêm đến lập tức gọi cho anh thông báo vì thế Minh gọi thêm Chính Nam đến để cùng thuyết phục cô về nhà. Minh và Nam vừa đến cũng là lúc Băng Du và Lập Khiêm ăn sáng xong.

-Băng Du

Chính Nam nhanh chóng chạy về phía cô lo lắng

-Anh Chính Nam

-Cuối cùng em cũng về rồi, mấy ngày hôm nay em ở đâu vậy? lại không nghe điện thoại của anh?

Băng Du sững sờ nhìn hai người vừa đến rồi cuối đầu buông dao nĩa trả lời lại

-Em đi một nơi yên tĩnh để suy nghĩ đang định dùng xong sẽ nhờ anh Khiêm đưa về nhà

Chính Nam thờ dãi rồi quay qua Lập Khiêm

-Cảm ơn cậu đã đưa con bé về giúp mình.

Lập Khiêm cười nhẹ lắc đầu

-Không có gì chỉ là thuận tiện.

Chính Nam lại quay về phía cô yêu thương khuyên nhủ

-Tất cả cũng đã qua, hãy tha thứ cho anh vì không tìm ra em được sớm hơn

-Không phải là em không nên bỏ đi để mọi người lo lắng

Chính Nam cười hiền xoa đầu cô

-Vậy bây giờ anh đưa em về nhà nghỉ ngơi.

Cô liếc về hướng Lập Khiêm chỉ nhận được cái gật đầu khích lệ của anh

-Vậy được rồi, em theo anh về, anh Lập Khiêm xin lỗi anh em đi trước đây

Nói xong cô cùng Chính Nam bước ra khỏi nhà hàng đi khuất. Thiên Minh bước xuống ngồi vào bàn nhìn thẳng vào Lập Khiêm

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: 28

-Cậu và Hân là như thế nào vậy?

Thiên Minh vừa hỏi vừa chăm chú nhìn vào Lập Khiêm. Anh bỏ tách trà trong tay xuống sau đó nhìn thẳng vào người đối diện.

-Minh thích cô ấy.

Thiên Minh im lặng trong giây lát sau đó ánh mắt trở nên u ám.

-Cậu không phải đùa giỡn với cô ấy chứ?

Lập Khiêm quay đầu nhìn ra ngoài cửa kính, Băng Du đang đợi Chính Nam ở ngoài cửa nhà hàng.

-Cậu đã thấy mình đùa giỡn với cô gái nào chưa?

-Nhưng cậu không thích hợp với cô ấy.

Lập Khiêm nhìn kỹ biểu hiện của Thiên Minh, đôi mắt trở nên nghiến ngậm như phát hiện ra điều gì

-Minh là người thích hợp với cô ấy nhất, cậu không thể hiểu được điều đó.

Thiên Minh cảm thấy trái tim và lý trí của mình đang vỡ vụn ra “đúng vậy mình không hiểu cô ấy, dường như không hiểu gì về cô ấy”.

-Nhưng mối quan hệ giữa Thiên Hà và Hân không phải cậu không biết.

-Điều đó không liên quan đến mình.

-Nhưng nó liên quan đến Hân

-Vậy thì cậu đã quá không hiểu cô ấy rồi.

Lập Khiêm trả lời xong thì đứng lên ra khỏi nhà hàng. Thiên Minh ngồi lặng ở đó suy nghĩ một lúc sau đó cũng cười khổ rồi đứng lên.

Biệt thự nhà họ Hoàng.

Chính Nam mở cửa xe để cô bước ra.

-Em đợi anh cho xe vào gara nhé!

Đội Băng Du gật đầu rồi anh mới lái xe đi. Cô ngẩng đầu nhìn lên căn biệt thự sang trọng trước mắt “Liệu tất cả những biến cố trong cuộc đời của mình

đã dừng lại ở đây hay chưa? Hay đây chỉ là cái bắt đầu cho tất cả?”

-Cô chủ

Bà Mẫn từ bên trong nhà bước ra, vẻ mặt bà vừa vui vừa sốt. Băng Du chỉ cười rồi đón lấy bàn tay đang vươn ra của bà

-Bà Mẫn, cháu về rồi.

-Cô đã đi đâu vậy chứ? làm tôi lo chết được. Cô lại ốm đi rồi có phải đã bị bệnh không?

-Không ạ, cháu vẫn khỏe.

-Không khỏe gì chứ? tôi thấy cô gầy đến trơ xương rồi, tôi phải làm vài món cho cô tắm bổ mới được!

-Được rồi bà Mẫn, bà mau lên chuẩn bị phòng cho Băng Du rồi nấu một ít đồ ăn đi.

Chính Nam từ đằng sau bước tới giải vây cho Băng Du

-Anh hai, em ăn cơm rồi, em muốn lên phòng nghỉ ngơi một chút.

Chính Nam vuốt mái tóc của Băng Du, ánh mắt yêu thương nhẹ gãi đầu với cô.

Băng Du cùng bà Mẫn lên phòng. Chính Nam đứng đó một chút rồi bước vào nhà. Anh đi đến phòng mình lấy một tập giấy sau đó bước qua phòng ba mình.

-Con tìm được Băng Du rồi phải không?

Chính Nam cười nhạt rồi ngồi xuống chiếc ghế sofa trong phòng.

-Ông cũng biết quan tâm đến anh em nhà tôi rồi sao? Trong lúc mẹ tôi đau khổ tuyệt vọng ông ở đâu? Trong lúc tôi lang thang nơi xứ người bị người vợ hiền của ông không chữa cho đường sống ông đang ở đâu? Còn trong lúc Băng Du mất tích ông đang ở đâu?

Hồng Chính Hải im lặng nghe con trai nói xong mới lặng người.

-Là ba cảm thấy không còn mặt mũi gặp Băng Du.

-Đúng vậy, ông không đủ tư cách để gặp nó. Tôi đã định giữ một bí mật cho đến lúc ông hấp hối mới đem ra nói cho ông biết để ông mãi mãi không bao giờ nhắm mắt được vì cảm thấy có lỗi với mẹ tôi. Nhưng mà bây giờ tôi suy nghĩ lại rồi, tôi cảm thấy vẫn nên để ông sống những ngày tháng tiếp theo trong dần vạt thì tốt hơn.

Nói xong tất cả Chính Nam đứng lên đặt tập giấy lên bàn ba mình rồi bước ra khỏi phòng.

Chính Nam bước lên lầu hai nhìn thấy Thiên Hà bước ra từ phòng của băng Du cùng với nụ cười nửa miệng. Anh lập tức chạy nhanh đến phòng Băng Du. Cô đang ngất giữa sà nhà.

-Có ai không? mau lên đây.

Chính Nam nhanh chóng đưa Băng Du đến bệnh viện

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Ông Hải cầm trên tay tập tài liệu chưa kịp mở ra thì nghe tiếng hét lớn của Chính Nam. Ông vứt tài liệu xuống bàn nhanh chóng chạy theo đến bệnh viện.

Mẹ của Thiên Hà, Hồng Lam bước vào phòng làm việc của chồng mình. Bà cẩn thận khóa cửa lại mới nhanh chóng chạy đến bàn làm việc. Bà ta cầm tập tài liệu của Chính Nam vội vàng mở ra.

“KẾT QUẢ XÉT NGHIỆM DNA

Người xét nghiệm: Ông Hoàng Chính Hải

-Cô Hoàng Thiên Hà

Quan hệ cần xét nghiệm: Cha-con

Kết quả xét nghiệm: sai lệch trung bình hơn 1,29%.

Không có quan hệ cha con.”

Bà Lam dùng đôi tay được chăm chuốt kĩ lưỡng dùng sức bóp nát kết quả xét nghiệm ADN

-Cho các người sống tốt thì các người cho là tôi hiền lành sao?

Cầm theo tập giấy, Hồng Lam đem nó về phòng dùng bật lửa đốt sạch sau đó dùng điện thoại gọi gấp cho một dây số lạ.

-Tiền thằng nhóc Nam đó đi đi, nó biết nhiều quá rồi đấy.

-...

-Nhân tiện làm cho tôi một bản ADN giả, tôi muốn tiền con nhỏ kia đi một cách nhân từ thôi.

-...

-Chỉ có con gái tôi mới xứng đáng trở thành người thừa kế tập đoàn này.

-...

-Đừng nghĩ nhiều nó chỉ là con của mình tôi thôi.

Tại bệnh viện

-Em con sao lại như vậy? không phải khỏe hơn rồi sao?

Ông Hải chạy đến phòng cấp cứu lay mạnh vai Chính Nam hỏi gấp.

-Ông đi mà hỏi đứa con gái giả mạo đó đi, vẫn chưa đọc tài liệu sao? để tôi nói cho ông biết nhé. Thật ra thì đứa con gái ông nâng như trứng kia

Ten,Ten,Ten

Chính nam dừng lại nhấn mặt bắt điện thoại

-Ai vậy? Có chuyện gì?

-...

-Có chính xác không??

-...

-Đọc địa chỉ đi, tôi sẽ tới ngay.

Chính Nam tắt điện thoại chạy nhanh đi vẫn không quên dặn lại.

-Nhớ chăm sóc Băng Du, tôi có việc sẽ nhanh chóng trở về

Trước cửa phòng cấp cứu chỉ còn lại ông Hải. Không lâu sau Bà Hồng Lam cũng chạy đến vẻ mặt hốt hải.

-Minh! con gái sao rồi?

Ông Hải ngồi xuống ghế chờ, vẻ mặt hòa dịu lại

-Vẫn đang chờ bác sĩ ra.

-Băng Du nhất định không sao đâu, ông đừng quá lo lắng. Mà phải rồi, thằng Nam đâu?

-Nó có việc gấp phải đi rồi. nó nhờ tôi trông hộ con bé

Bà Hồng Lam nghe thế nhẹ thở ra lấy từ túi sách một tập tài liệu

-Minh, mình xem cái này đi tôi dọn bàn làm việc thấy nó, hình như của thằng Nam thì phải! chắc phải quan trọng nên nó mới cầm khur khur trên tay.

Ông Hải nhận tập tài liệu rồi mở ra xem

-Cái này sao có thể?

Ông như không thể tin vào mắt mình nữa. “ông đi mà hỏi đứa con gái giả mạo đó đi, vẫn chưa đọc tài liệu sao? để tôi nói cho ông biết nhé. Thật ra thì đứa con gái ông nâng như trứng kia“. Thì ra là như vậy, Hoàng Chinh Hải ông sống hơn nửa đời người mà lại bị lừa thảm như vậy, con gái, con gái, con gái ông, hi vọng về quá khứ của ông

(Xin lỗi tất cả các bạn đã, đang và từng đọc truyện Con đường hạnh phúc!

Bởi vì năm nay mình bận thi đại học nên chậm trễ việc đăng bài, bây giờ mình đã ổn định. Cho nên bắt đầu từ tuần sau mỗi tuần mình sẽ đăng ít nhất 2 chương. Lịch đăng thì chờ mình nhận thời khóa biểu sẽ thông báo cho các bạn nhé!!!

Xin chân thành cảm ơn các bạn. Những comment của các bạn góp ý về truyện sẽ là động lực cho mình hy vọng các bạn sẽ comment nhiều hơn)

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Chính Nam dừng xe trước cửa một căn nhà nhỏ trong hẻm vắng. Anh xuống xe nhìn quanh sau đó lấy điện thoại ra.

Bốp.

-Đừng gọi nữa, tao ở đây này.

Chịu đựng đau nhức từ cú đánh sau lưng vừa rồi, Chính Nam cố gắng quay người ra.

-đồ của tôi đâu?

Tên đàn ông xa lạ to lớn kia chỉ cười nhẹ rồi lên tiếng

-Di thư của mẹ mày. Đúng là trẻ con dễ lừa. mẹ mày có lắm di thư thế à?

Chính Nam không thể tin vào những gì mình đang nghe. Anh xê người ra tránh xa người đàn ông xa lạ.

-Ai sai anh làm thế này? Bà già Hồng Lam đó à?

-Mày cũng thông minh lắm. Mệnh mày thật lớn, ở nước ngoài tao giết mày không biết bao nhiêu lần mày vẫn có thể mò về tới đây. Để tao xem hôm nay mày có phước lớn mạng lớn như vậy nữa không.

Dứt lời, con dao của ông ta lia nhanh đến, cú đánh lúc này làm anh không còn sức lực để đứng dậy nữa. Nghiêng người né tránh con dao đang hướng tới trái tim của mình.

Phập, mũi dao đâm vào phần bụng của anh rồi nhanh chóng rút ra, máu chảy uớt đầm mềnh áo sơ mi trắng.

-À đúng rồi, tao quên cho mày nếm thứ này trước khi chết.

Người đàn ông cười nham nhở rút ra một lọ nhỏ trong túi quần lắc lắc chiếc lọ trước mặt anh.

-Những đứa thông minh như mày phải hiểu cái này là gì chứ?

Ông ta bước nhanh về phía Chính Nam, nhấc bàn tay anh lên sau đó đổ chất lỏng trong lọ lên những đầu ngón tay của anh

-AAAAAA

-Thích không? tao đặc biệt dành cái này cho mày đấy. Ha ha

Ông ta dùng tay còn lại lấy tất cả giấy tờ tên người anh ra sau đó cười ha hả

Những giọt axit xúi bọt trắng trên đầu ngón tay. Nén đau đớn anh dùng sức đẩy chiếc lọ nhỏ lên mặt người đàn ông kia

-AAAAA thằng chó này

Nhanh chóng bỏ chạy ra khỏi hẻm

ẦM ầm ầm

-AAAA

Một chiếc TOYOTA từ phía trước đâm tới do không kịp , cơ thể anh như bay trên không trung rồi phun máu ra. Người đàn ông đuổi theo tới nơi thấy có người liền ôm sườn mặt bị thương của mình bỏ chạy.

Một cô gái xinh đẹp bước ra từ chiếc xe, khuôn mặt đầm nước mắt chạy nhanh về phía anh.

-Anh gì ơi làm ơn tỉnh lại đi.

Cô lật người anh lên phát hiện vết thương ở bụng của anh. Dùng một tay che miệng vết thương ở bụng anh tay còn lại nhanh chóng gọi điện thoại.

-Mau giúp tôi đưa một chiếc xe cấp cứu đến đường xx. nhanh lên ạ

Xe cấp cứu nhanh chóng dừng trước cửa bệnh viện, một nhóm bác sĩ nhanh chóng tiến đến đưa băng ca đi

-Giúp tôi chuẩn bị phẫu thuật ở phòng số 1.

Cô gái vừa dạn dò y tá vừa truyền dịch vào tay Chính Nam.

-Nhưng thưa bác sĩ cô chưa xin phép trưởng khoa, hơn nữa chưa có sự đồng ý của người nhà bệnh nhân.

-Không cần nói nhiều. Tình trạng của anh ta rất nặng, không kịp nữa rồi. Mọi sự cố xảy ra trong phẫu thuật tôi sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm trước bệnh viện và người nhà bệnh nhân.

Cô y tá còn muốn nói tiếp nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên định của cô đành im lặng đưa bệnh nhân vào phòng phẫu thuật số một.

Chiếc băng ca đưa Chính Nam và ông Hải đi lướt qua nhau ở góc của phòng phẫu thuật.

#####

-Chúc mừng cô, phẫu thuật rất thành công.

-Cảm ơn bác sĩ đã giúp tôi trong ca này.

-Không cần cảm ơn tôi. Cô nên nghĩ nên viết gì vào báo cáo với trưởng khoa thì hơn!

-Tôi biết rồi.

Cô vừa nói chuyện thì hai chiến sĩ công an bước tới.

-Chào cô tôi được báo ở đây có một bệnh nhân không liên lạc được với người nhà.

-Đúng vậy tôi chính là người khai báo. Tôi đang lái xe đến đường XX thì người đó bước ra, vì không kịp né tránh tôi vô tình đụng trúng anh ấy. Nhưng khi phẫu thuật tôi phát hiện trên người anh ấy có vết thương đâm sâu vào phần bụng. Hơn nữa vân tay của anh ấy toàn bộ đều bị axit phá hủy.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Hai cảnh sát nhìn nhau suy nghĩ một chút rồi trả lời cô.

-Bây giờ chúng tôi có thể vào xem tình trạng của nạn nhân không?

Cô lắc đầu

-Xin lỗi! hiện tại anh ấy đang trong thời gian cách li khừ trùng nên chưa thể vào được, các anh có thể quay lại sau 24 tiếng nữa!!!

-Vậy chúng tôi xin hẹn cô trong vòng 24 tiếng nữa. Hi vọng cô trong thời gian này không đi ra khỏi thành phố Hồ Chí Minh và hợp tác điều tra cùng chúng tôi

-Được tôi sẽ phối hợp. Khi nào có thể vào thăm anh ấy tôi sẽ báo cho các anh biết đầu tiên

-Cảm ơn sự phối hợp của cô.

Đợi khi hai cảnh sát đi rồi cô mới quay lại nhìn Chính Nam qua khung cửa kính. Anh nhắm liền đôi mắt đẹp, trên người gắn đầy thiết bị y tế, nhưng lại toát ra một loại khí chất đàn ông đầy mi lực không thể cưỡng lại.

-Tại sao mình lại gây ra lỗi lầm như thế chứ?

Cô ngồi xuống nền đất trước cửa phòng chăm sóc tích cực

Lập Khiêm chạy vào phòng bệnh của Băng Du. Anh bước nhẹ đến bên giường của cô, Khẽ vuốt mái tóc của cô.

-Sao lại cứ thích bệnh như vậy chứ?

Băng Du khẽ mở đôi mắt của mình ra.

-Anh Lập Khiêm

-Năm xuống đi, có đói không? anh mua cháo cho em nhé?

Cô khẽ lắc đầu rồi cầm lấy đôi bàn tay của anh

-Anh có thấy em phiền không?

Anh lắc đầu ngồi xuống giường

-Nói gì vậy? Ai dám bảo em phiền? Băng Du của chúng ta là cô gái tuy nói nhiều nhưng lại rất dễ thương mà?

-Anh toàn trêu em thôi!

Anh lại lắc đầu.

-Em cần phải biết rằng không phải lời nói của ai cũng có thể tin được. Cũng như việc không ai có thể quyết định cuộc đời của em qua lời nói của họ. Băng Du cuộc đời của em là do em quyết định. Và kể cả là anh cũng không có quyền làm cuộc đời em khác đi nếu em không muốn điều đó có hiểu không?

Cô gật đầu

-Chỉ cần em có thể sống tốt cuộc sống của mình thì anh sẽ có thể làm tốt cuộc sống của anh rồi.

-Tại sao cuộc sống của em lại liên quan đến anh?

-Bởi vì cuộc sống của anh cần có em, là vì em mà xây dựng nên! Hiểu chưa?

Cô cười cười đưa hai cánh tay ra

-Ôm một cái nào.

Anh cười nhẹ cuối người xuống ôm lấy thân hình nhỏ bé của cô.

Một lát sau anh buông cô ra.

-Anh Chính Nam và bố em đâu?

-Anh cũng không biết, lúc đến đây anh không thấy ai cả.

Nụ cười trên gương mặt cô liền đứng lại, cô quay mặt qua nhìn những đóa hoa sữa trắng ngần bên ngoài cửa sổ đang tỏa hương thơm ngát.

Bà Hồng Lam bước đi qua lại trước cửa phòng cấp cứu. Một vị bác sĩ bước ra.

-Bác sĩ, chồng của tôi có sao không?

-Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng gần đây bệnh nhân có quá nhiều áp lực kết hợp với cú sốc này dẫn đến việc thần kinh không chịu đựng được rơi vào trạng thái thực vật. Chúng tôi không thể xác định được khi nào ông ấy có thể tỉnh lại.

-Cảm ơn bác sĩ.

Vị bác sĩ bước đi khỏi phòng. Bà Hồng Lam nhếch miệng cười

-Cuối cùng tất cả cũng chỉ là của một mình tôi.

Bà ta lặng lẽ nhớ đến câu chuyện xảy ra cách đây hai mươi lăm năm

“ Trong một quán cà phê cổ điển, Hồng Lam và Bích Diệu ngồi đối diện nhau uống cà phê

-Bích Diệu bạn và Chính Hải sẽ kết hôn sao?

-Đúng vậy! bạn biết rồi sao, mình còn định làm bạn bất ngờ

-Bạn thật sự yêu anh ấy sao?

-Đúng vậy, nếu không sao lại cười nhau?

-Nếu như anh ấy yêu người khác thì phải làm sao?

-Bạn nói gì vậy chứ? Anh ấy có thể yêu người khác, có phải bạn biết việc gì không?

-Cô ấy chỉ thử thách em thôi mà!

Hoàng Chính Hải từ phía sau bước đến bên cạnh Bích Diệu.

Bích Diệu thở phào ôm lấy cánh tay của chính Hải, cô vui vẻ nhìn bạn thân

-Mình luôn luôn tin tưởng anh ấy

Hoàng Chính Hải ho nhẹ, anh đưa cái thiệp cưới cho Hồng Lam

-Mong rằng đám cưới của bọn anh em sẽ có mặt để chúc phúc cho bọn anh.

Hồng Lam nhìn chằm chằm vào tấm thiệp cưới, bàn tay ở dưới bàn đã siết chặt lấy chiếc váy đẹp, cô vẫn kiên nhẫn trả lời

-Em nhất định sẽ đến đúng giờ để chúc phúc cho hai người.

Hoàng Chính Hải quay sang nhìn Bích Diệu.

-Chúng ta còn phải đi phát thiệp mời cho một số người khác. Đi thôi

-Vâng ạ.

Bích Diệu áy náy quay sang xin lỗi bạn thân.

-Hồng Lam xin lỗi mình phải đi rồi.

-Không sao mình hiểu mà. Bạn đi đi

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Bích Diệu khoát tay của Hoàng Chính Hải ra khỏi quán cà phê. Hồng Lam nhìn theo hình bóng hạnh phúc kia, bàn tay miết chặt tách cà phê

-Tình yêu của anh ấy chỉ có thể dành cho tôi.

Tối hôm đó Hoàng Chính Hải hẹn gặp Hồng Lam tại quán cà phê cũ. Hai người ngồi xuống cùng nhìn nhau

-Tôi đã nói rõ với em rồi mà?

-Em không đồng ý, rõ ràng anh yêu em, chỉ vì môn đăng hộ đối anh mới cưới cô ấy thôi phải không?

-Không đúng, anh thật sự yêu cô ấy. Cô ấy thanh khiết, nhẹ nhàng, thấu hiểu anh bất cứ lúc nào. hơn nữa chúng ta không thể đến với nhau đâu, chúng ta ở hai thế giới khác nhau. Xin em đừng làm cô ấy đau khổ, cô ấy xem em như bạn thân nhất của mình.

Bích Diệu hát đồ ly cà phê vào người Hoàng Chính Hải.

-Sao anh có thể làm vậy với em, sao em có thể chấp nhận nhìn anh hạnh phúc với người khác cơ chứ? Như vậy anh có biết trái tim em rất đau không? anh có hiểu em hiện tại như thế nào không? Sao có thể yêu cầu em làm việc tàn nhẫn ấy?

Hoàng Chính Hải lau đi cà phê trên gương mặt mình. Anh đứng lên nhìn xuống Hồng Lam

-Anh Hi vọng chuyện này sẽ kết thúc ở đây. Hi vọng em sẽ tìm thấy một người đàn ông thật sự dành cho em

Anh bước đi khỏi quán cà phê.

Làn mưa bụi hắt trên cánh cửa kính quán cà phê. Một bài hát trên radio như xé trái tim cô thành nhiều mảnh:

“Ai đã từng khóc vì yêu

Xin hãy yêu nhau thật nhiều

Những ai được chết vì yêu

Là đang sống trong tình yêu

nhưng đã mất đi người yêu

Khi con tim ai trót trao ai tiếng yêu đầu

Xin đừng đem nỗi xót xa gieo sâu trên yêu thương

Cô đơn anh đi để nơi đây em vẫn ngồi

Vẫn chờ anh mang dấu yêu xóa dưng bao chua cay

Anh mang dấu yêu xóa dưng bao chua cay”

Chiếc xe hơi cổ điển thanh lịch dừng trước cửa sổ quán cà phê, suy nghĩ một lúc, bố của Bích Diệu bước vào quán cà phê, ông ngồi xuống chiếc ghế đối diện Hồng Lam

-Cô cảm thấy xứng đáng với tình bạn của con gái cô dành cho cô sao?

Hồng Lam lau đi giọt nước mắt của mình ngẩng đầu lên nhìn ông

-Chính cô ta mới cướp đi tất cả của tôi, Chính Hải là của tôi, mẹ tôi cũng đã chết vì mẹ con cô ta. Ông cũng đừng quên, ông cũng là bố tôi. Có thể thiên vị đến mức này chắc chỉ có ông.

-Tôi không phải bố cô. Chính mẹ cô lựa chọn từ bỏ tôi đi với bố cô, tôi cũng chẳng ngăn ngại gì nói với cô chuyện này, mẹ cô là một người đàn bà đê tiện nhất mà tôi từng gặp.

-Không đúng là ông thiên vị mẹ con cô ta

-Tôi sẽ làm mọi cách để vợ con tôi hạnh phúc, nếu cô cứ nhất định oán hận người khác như vậy. Tôi không còn cách nào khác phải để cô mãi mãi không bao giờ xuất hiện trước mặt con gái tôi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Chiếc xe hơi màu đen đưa Hồng Lam đến bến tàu. Con mưa cứ kéo dài như bất tận từng hạt nặng trĩu. Tình yêu của cô kết thúc như vậy đấy, kết thúc trong tay người con gái đã cướp đi tình yêu của cô, người cha của cô, tất cả mọi thứ của cô.

Chiếc xe hơi dừng ở bến cảng u ám, rất nhiều người đang cầm ô đợi tàu đến. Hồng Lam nhìn chiếc tàu lớn đang đến dần trong màn mưa trắng xóa, cô siết đôi tay thon dài của mình lại, cô không thể lên tàu, không thể đánh mất tất cả, chỉ có những kẻ yếu đuối mới lựa chọn từ bỏ tất cả. Hồng Lam không phải là người như vậy, cô phải phá cái đám cưới đó, phá đi giấc mộng hạnh phúc của người con gái may mắn đó, người con gái chỉ biết mỉm cười trên những thử của cô.

Lợi dụng lúc đông người đợi tàu, cô hất tay mình ra khỏi hai người vệ sĩ. một đường chạy trốn khỏi chiếc tàu đó. Hai người vệ sĩ hoảng hốt đuổi theo cô, vì trời mưa và có quá nhiều người đợi tàu nên họ dần lạc mất cô.

Hồng Lam chọn con đường vắng, cô rẽ vào một ngõ vắng, đôi giày cao gót đã bị vứt ở đâu đó rồi. Từ bên ngoài con đường truyền đến âm thanh truy đuổi của vệ sĩ.

Cô nép người vào một góc hiên vắng. Đội bọn chúng rời khỏi, cô ngã ngoài xuống trên nền đất lạnh lẽo đầy nước.

-Chà may quá nhì, đường xá thế này vẫn có người đẹp cho chúng ta ngắm!!!

Tiếng vang từ đằng sau cuối con ngõ nhỏ trở nên lớn hơn, Hồng Lam giật mình nhìn ra phía sau. Một nhóm người bặm trợn, quần áo lờ lợet cười ngả ngón đến gần.

Cô vuron người dậy tiếp tục chạy ra phía trước nhưng không kịp, một tên trong nhóm đã nhanh chóng tóm lấy rồi kéo ngược cô về sau.

-Thằng ngu này, mày làm người đẹp của tao hoảng sợ rồi kìa.

Tên đại ca đập mạnh lên đầu của tên đã kéo Hồng Lam ngã xuống đất. sau đó tiến đến chỗ cô, hấn ngồi xổm xuống, vuốt tay trên gương mặt cô

-Người đẹp, trời lạnh thế này sao còn ra ngoài.

Hồng Lam ngước đôi mắt đã đỏ lên nhìn hấn ta cầu xin.

-Xin ông hãy tha cho tôi đi...

Tên kia khề cười, chép miệng nhìn xuống cộ ngực đầy đà đang lộ ra dưới lớp áo ren đã thấm ướt của cô

-Trời mưa thế này cũng ra ngoài, chắc không phải hẹn hò với bạn trai chứ?

Hồng Lam lắc đầu

-Không phải, tôi chuẩn bị xuất ngoại, lại bị lạc mất vệ sĩ trong nhà rồi. Xin các anh thả tôi ra, tôi sẽ kêu họ đưa các anh một khoản tiền lớn để các anh đi nơi khác vui chơi

Tên kia cười khẩy rồi bóp chặt chiếc cằm nhỏ của cô.

-Lũ con cái nhà giàu, mở miệng ra là tiền, mở miệng ra là tiền. Tao nói cho mày biết, ông đây không thiếu tiền. Hôm nay tao sẽ cho mày ném mùi có tiền cũng không làm được gì cả là thế nào.

Tiếng cười dâm ô, tiếng xé quần áo cùng với tiếng la khóc của Hồng Lam vang vọng khắp con hẻm, hòa cùng tiếng mưa đến thê lương.

Hồng Lam ôm đầu thoát khỏi kí ức cùng với những âm thanh ghê tởm ấy, Bà hơi dựa người vào tường. “Tất cả những gì xảy ra ngày hôm nay đều không thể trách tôi được, đều là do kẻ phụ tình như ông, kẻ độc ác như cha cô ta cùng với cái gương mặt lúc nào cũng ra vẻ thanh cao của cô ta, đều là do các người ép tôi. Tôi cần phải cho Thiên Hà của tôi cuộc sống tốt đẹp nhất. Dù không thể là tốt nhất thì nó vẫn phải hơn con cái của ả đàn bà thuần khiết kia.

-Mẹ.

Thiên Hà bước nhanh đến dìu Hồng Lam đang siêu vẹo dựa vào vách tường.

-Mẹ đừng lo lắng, ba sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi.

Cô ta đột nhiên nắm tay chặt lại gần giọng.

- Tất cả những điều tồi tệ này xảy ra đều do con nhỏ Băng Du đáng chết đó.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.